

คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย

อัชฎาวุธ ภัคตีพิศุทธิ์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ประกาศนียบัตรคริสต์ศาสนศาสตร์

วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี

มหาวิทยาลัยพายัพ

พฤษภาคม 2564

ชื่อเรื่อง: คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย
ผู้จัดทำ: นาย อัชฎาวุธ ภัคตพิศุทธิ์
ชื่อปริญญา: ประกาศนียบัตรคริสตศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ: ศาสนาจารย์ ดร.ฟลอเรียน เฟิร์ก
วันที่อนุมัติผลงาน: 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564
สถาบันการศึกษา: มหาวิทยาลัยพายัพ

รายชื่อคณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ:

1. _____ ประธานกรรมการ
(ผศ.ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์)
2. _____ กรรมการ
(ศาสนาจารย์ ผศ.ดร.สาธัญญ์ บุญเกียรติ)
3. _____ กรรมการ
(ศาสนาจารย์ ดร.ฟลอเรียน เฟิร์ก)
4. _____ กรรมการ
(ดร.สกุณี เกรียงชัยพร)

สงวนลิขสิทธิ์ © นายอัษฎาวุธ ภัคดีพิศุทธิ์
มหาวิทยาลัยพายัพ 2564

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระหัวข้อ “คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย” สำเร็จ ลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ได้แก่อาจารย์ ศาสตราจารย์ ผศ.ดร. สาธัญญ์ บุญเกียรติ อาจารย์ในแผนกวิชาคริสต์ศาสนศาสตร์ที่ได้ชี้แนะแนวทางการศึกษาค้นคว้าและ สนับสนุนการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบคุณ Rev.Dr.Jukka Helle ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ ชี้แนะใน การศึกษาค้นคว้า แนะนำขั้นตอนและวิธีจัดทำ การค้นคว้าอิสระจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์มานิตย์ มณีวงศ์ ได้ให้คำแนะนำและข้อมูลเพิ่มเติมในการจัดทำ วิจัยครั้งนี้ตลอดจนขอขอบคุณคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกท่านของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิล วารี ได้ให้ห้องค้ความรู้ ความช่วยเหลือและสนับสนุนด้านต่างๆในการจัดทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ Rev.Tero Massa และ Rev.Katariina Kiilunen ที่ได้ให้คำแนะนำและ ข้อมูลเพิ่มเติมในการจัดทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบพระคุณองค์กรมิชชันนารี Felm (ฟินแลนด์) และองค์กร สภาคริสตจักรลูเธอรันในประเทศไทยที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ด้านทุนการศึกษาต่อในระดับปริญญา โท ทั้งผ่านทางทุนทรัพย์ ผ่านทางคำอธิษฐานและคำหนุนใจ

ขอขอบพระคุณครอบครัวภักดีพิศุทธิ์ ญาติพี่น้องและนางสาวสีเหมย จะโบ บุคคลผู้ซึ่งเป็นที่ รักผู้คอยสนับสนุนและให้กำลังใจในการศึกษาเล่าเรียน อธิษฐานเผื่อและสนับสนุนในการศึกษาวิจัย ครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ขอขอบพระคุณพี่น้องสมาชิกสถานประกาศแรงงานพม่าและเด็กหอพัก ละอ่อนสยามเชียงใหม่รายที่ผู้ทำการศึกษาวิจัยร่วมรับใช้ ที่ได้ให้กำลังใจและอธิษฐานเผื่อในการจัด ทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณอีกหลายท่านที่ได้กล่าวมาใน ณ ที่นี้ที่ท่านได้มีส่วนร่วมในการหนุนใจ ให้ คำแนะนำ อธิษฐานเผื่อและเป็นกำลังใจในการจัดทำวิจัยครั้งนี้ สุดทำยนี้ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง โปรดอำนวยการอุปถัมภ์พรทุกท่านที่ได้กล่าวมาในทุกด้านและมีชีวิตที่สำแดงความรักของพระเจ้าเพื่อเป็น การถวายเกียรติแด่พระเจ้าตลอดไป

อัษฎาวุธ ภักดีพิศุทธิ์

พฤษภาคม 2564

ชื่อเรื่อง:	คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ ในบริบทไทย
ผู้จัดทำ:	นาย อธิภาณุ ภัคตพิศุทธิ์
ชื่อปริญญา:	ประกาศนียบัตรคริสต์ศาสนศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ:	ศาสตราจารย์ ดร.พลเรือน เฟิร์ก
วันที่อนุมัติผลงาน:	วันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564
จำนวนหน้า:	50 หน้า
คำสำคัญ:	คริสต์ศาสนศาสตร์ การอนุรักษ์ธรรมชาติ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยครั้งนี้จัดทำขึ้นเพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย โดยการทำวิจัยครั้งนี้อาศัยแหล่งข้อมูลจาก 3 แหล่งคือ ความจริงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ หลักคำสอนจากผู้เชื่อคนอื่นๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน รวมทั้งข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยของนักวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ และเนื่องจากผู้ทำการศึกษาวิจัยนี้มาจากชนเผ่าลาหู่ การศึกษาวิจัยนี้จึงให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับบริบทของชนเผ่าลาหู่ด้วยเช่นกัน จากการศึกษาวิจัยที่ส่งผลให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่ทำลายธรรมชาติอยู่ 3 ประการได้แก่ 1) การทำลายธรรมชาติเนื่องจากความจำเป็นในการทำการเกษตรและสร้างที่อยู่อาศัย 2) การทำลายธรรมชาติเนื่องจากกระแสบริโภคนิยม และ 3) การทำลายธรรมชาติเนื่องจากความเข้าใจทางศาสนาที่คาดเคลื่อน

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยนี้พบว่าสังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่สามารถที่จะตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติได้ 4 ประการได้แก่ 1) การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติในฐานะการทรงสร้างของพระเจ้า 2) การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางสังคมไทย 3) การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางภูมิปัญญาลาหู่ 4) คริสตจักรในฐานะตัวแทนแห่งการอนุรักษ์ธรรมชาติ

Title: A Christian Theology of Nature
Conservation in Thai Context
Researcher: Atsadawut Phakhdiphisut
Degree: Certificate in Christian Theology
Advisor: Rev. Florian Foerg (Ph.D.)
Approval Date: February 2, 2021
Institution : Payap University, Chiang Mai, Thailand
Number of Pages: 50 pages
Keywords: Christian Theology, Nature Conservation

ABSTRACT

The purpose of this study is to construct a contextually relevant theology of nature conservation, which in this study is built upon the foundation of the Bible. The present study uses three different sources as study material. These are the Biblical truths, foundational teaching of some relevant past and contemporary theologians, and results of studies of selected scholars on nature conservation in Thai context. Since the author of this study hails from the Lahu people, the study pays special attention to the context of the Lahu people. Based on the three above-mentioned sources of this study, we conclude that there are three different factors that contribute to destruction of nature in Thailand in general, and within the Lahu people's community in particular. These three factors are 1) destruction of nature based on necessity of everyday life, 2) destruction of nature because of consumerism, 3) destruction of nature based on erroneous understanding of religion.

On the other hand, the present study also shows that both Thai society at large and the Lahu communities in particular have an ability to respond to the destruction of nature in four different ways. These are 1) A response based on the believe in the creator-God, 2) a response which is based on the guidelines of the Thai society, 3) a response based on the traditional wisdom of the Lahu people, and 4) a response of the church.

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 หลักการและเหตุผล.....	1
1.2 ปัญหาการวิจัย	4
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	5
1.4 ขอบเขตการวิจัย	5
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	5
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 หลักคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่องการทรงสร้าง	7
2.2 หลักคำสอนจากผู้เชื่อคนอื่นๆเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ.....	16
2.3 บริบทสังคมไทยกับธรรมชาติ.....	21
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติในบริบทชนเผ่าลาหู่.....	26
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
3.1. พระคริสตธรรมพระคัมภีร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ	29
3.2. หลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่นๆเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ.....	30
3.3. การสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ	31
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	32
4.1 ปัจจัยที่ส่งผลให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่ทำลายธรรมชาติ.....	32
4.2 การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติของสังคมไทยและภูมิปัญญาชนเผ่าลาหู่.....	36
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ.....	46

5.1 สรุปผลการศึกษา.....	46
5.2. ข้อเสนอแนะ	49
บรรณานุกรม	51
ประวัตินักวิจัย.....	53

บทที่ 1 บทนำ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยถึงคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย โดยในบทนี้จะนำเสนอในหัวข้อดังต่อไปนี้ หลักการและเหตุผลของการวิจัย ปัญหาการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการศึกษา ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย การนิยามศัพท์เฉพาะ และข้อตกลงเบื้องต้น

1.1 หลักการและเหตุผล

เนื่องจากผู้ทำการศึกษาวิจัยเกิดในครอบครัวชนเผ่าลาหู่อาศัยอยู่ในแถบพื้นที่สูงในภาคเหนือของประเทศไทย เดิมทีก่อนที่ผู้ทำการศึกษาวิจัยจะกลับใจมาเป็นคริสเตียนนั้นก็ได้อิทธิพลมาจากครอบครัวที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมคือมีความเชื่อในเรื่องของภูตผีเทวดา และในตำนานเรื่องเล่าของคนชนเผ่าลาหู่มีเรื่องเล่าต่อๆ กันมาว่าโลกและสรรพสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ล้วนถูกสร้างมาจาก “กือซา” ที่แปลเป็นภาษาไทยว่า “พระเจ้า” โดยในตำนานยังเล่าต่อว่า “กือซา” หรือ “พระเจ้า” ได้สร้างผู้ชายที่ชื่อ “จะตี” และผู้หญิงที่ชื่อ “นาตี” และสร้างธรรมชาติป่าไม้ พืชพรรณและสัตว์ป่า ต่อมาเมื่อเห็นว่ามนุษย์สองคนนี้ต้องอยู่แบบโดดเดี่ยวและไม่ได้ทำงานอะไรจึงได้สร้างจอบเพื่อใช้ในการทำเกษตร และได้สร้างปืนผาหน้าไม้เพื่อใช้ในการล่าสัตว์

กระนั้นก็ตามเมื่อผู้ทำการศึกษาวิจัยได้กลับใจมาเป็นคริสเตียนและได้มีโอกาสในการทำการศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็พบความจริงว่าพระเจ้าคือพระผู้สร้างจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวงในโลก เพราะในพระธรรมปฐมกาลได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนถึงเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ริเริ่มในการทรงสร้างจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวงบนโลกนี้ การทรงสร้างของพระเจ้าได้ปรากฏในหลากหลายรูปแบบด้วยกันไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต หรือองค์ความรู้ศาสตร์แขนงต่าง ๆ และพระเจ้าได้ทรงสร้างธรรมชาติ แม่น้ำ ภูเขา ป่าไม้ สัตว์และสรรพสิ่งที่มีชีวิต รวมถึงมนุษย์ด้วย พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายที่ชื่อ “อาดัม” และหญิงที่ชื่อ “เอวา” ตามอย่างพระฉายาของพระองค์ เพื่อให้มนุษย์เป็นผู้ที่มีส่วนในการปกครองดูแลรักษาธรรมชาติและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างด้วย แต่ถึงกระนั้นมนุษย์ก็ไม่ยอมเชื่อฟังและทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า จึงทำให้มนุษย์นั้นเกิดความไม่สัตย์ซื่อในการปกครองดูแลธรรมชาติและกล่าวนำการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ

อย่างสิ้นเปลือง จนทำให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ลดลง ที่อาจมีใช้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของมนุษย์ในอนาคตข้างหน้า

เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุแห่งปัญหามลพิษของสิ่งแวดล้อมและความสูญสิ้นไปของทรัพยากรธรรมชาติประเภทต่างๆก็พบว่าความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ จุดประสงค์ของการใช้สอยทรัพยากรที่มุ่งความมั่งคั่งร่ำรวยเป็นหลัก ความเจริญก้าวหน้าแห่งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนจนถึงการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรล้วนเป็นสาเหตุหลักแห่งปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยหลักที่มนุษย์นำมาใช้เป็นเครื่องมือทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมคือ ทรัพย์สินเงินทอง อำนาจ อิทธิพล กำลังคน เครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย วิชาการความรู้สาขาต่างๆ ระบบการจัดการที่มีคุณภาพและปัจจัยเสริมอื่นๆอีก ปัจจัยเหล่านี้โดยปกติไม่ให้คุณให้โทษแก่ใคร แต่ถ้าไปตกอยู่ในมือของมนุษย์ที่เห็นแก่ตัวโดยไม่คำนึงถึงผู้อื่น กฎหมาย ระเบียบทางสังคม ศีลธรรม กฎของธรรมชาติและคุณค่าของธรรมชาติแล้ว ปัจจัยเหล่านี้จะกลายเป็นความเสียหายมาสู่เพื่อนมนุษย์ สัตว์ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทันที และเมื่อตั้งประเด็นว่าศาสนาจะมีบทบาทต่อการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างไรบ้าง ก็จะต้องมองกันต่อไปอีกว่าจะเอาศาสนาส่วนใดมาประยุกต์ใช้ได้บ้าง เพราะศาสนามีองค์ประกอบหลักๆถึง 4 อย่างคือ ศาสนบุคคล ศาสนธรรม ศาสนวัตถุ และศาสนพิธี หรือหากจะย่อให้เหลือสองอย่างก็คือองค์กรและหลักคำสอน ประเด็นที่จะต้องพิจารณากันต่อไปก็คือ ศาสนาควรยืนอยู่ ณ จุดใดต่อการเผชิญหน้ากับปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมใดที่ศาสนาจะมีความพร้อมในการเข้าไปช่วยเหลือและแก้ไข ปัญหาตามสติกำลังที่จะอำนวยให้ (พระมหาจรรยา สุทธิญาณ, 1993, น. 94)

หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงการไม่อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในประเทศไทยคือประเทศไทยมีเนื้อที่ 513,115.02 ตารางกิโลเมตร และในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยมีเนื้อที่ป่าไม้มากกว่าร้อยละ 50 ของพื้นที่ประเทศ แต่จากข้อมูลปี พ.ศ. 2559 โดยกรมป่าไม้ พบว่าปัจจุบันมีพื้นที่ป่าไม้ ร้อยละ 31.58 ของพื้นที่ประเทศไทย ลดลงจากปี พ.ศ. 2558 ร้อยละ 0.02 หรือประมาณ 65,500 ไร่ และจากสถิติพื้นที่ป่าไม้ประเทศไทยจากปี พ.ศ. 2557-2559 ที่ผ่านมา พื้นที่ป่าลดลงร้อยละ 0.02 ทุกปี (พิสุทธิ เพียรมนกุล, 2561, ย่อหน้าที่ 1)

จากสถิติข้อมูลข้างต้นทำให้พบว่าพื้นที่ป่าไม้ ซึ่งรวมถึงพื้นที่ที่เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่าในประเทศไทยนั้นลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสาเหตุของการลดลงของพื้นที่ป่าไม้ในประเทศไทยนั้นอาจมาจากการบุกรุกทำลายป่าของทั้งนายทุนที่เข้าไปทำพาณิชย์จากป่าไม้ หรือมาจากชาวบ้านที่เข้าไปบุกรุกเพื่อการทำอาชีพเกษตรกรรม (ไร่เลื่อนลอย) และมาจากการที่รัฐมีการอนุญาตให้มีการก่อสร้าง

เขื่อนหรืออ่างกักเก็บน้ำที่เป็นการทำลายระบบนิเวศ ป่าไม้ และที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า จนส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติในประเทศไทยนั้นเริ่มลดลงและส่งผลกระทบต่อเป็นวงกว้างอย่างมากมาย

อีกประเด็นคือประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ซึ่งพี่น้องชาติพันธุ์ต่าง ๆ นั้นล้วนอาศัยอยู่ตามพื้นที่สูงของประเทศไทยที่อยู่กับธรรมชาติ อยู่กับป่า และหลายครั้งที่พี่น้องชาติพันธุ์มักที่จะถูกทางการจับกุมและดำเนินคดีเนื่องจากการบุกรุก ตัดไม้ทำลายป่า หรือมีการเผาป่าเพื่อทำการล่าสัตว์ป่า อันเนื่องมาจากวิถีการดำรงชีวิตดั้งเดิมของพี่น้องชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่กับป่า ฉะนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่พี่น้องชาติพันธุ์ต้องมีความตระหนักในเรื่องการอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรสิ่งแวดล้อมอย่างประหยัดและรู้คุณค่าถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา มิใช่มุ่งหวังเพื่อผลประโยชน์จากธรรมชาติเท่านั้น แต่ต้องมีการดูแลรักษาธรรมชาติสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมา เพื่อที่จะให้คนกับป่าอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างสงบ และจะไม่เป็นการสร้างปัญหาให้กับสิ่งแวดล้อม

ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ก่อให้เกิดมลภาวะไม่ว่าจะเป็น น้ำ อากาศ เสียง สารตกค้าง กากของเสีย และขยะมูลฝอย ล้วนมีผลต่อมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ผลกระทบทางตรงที่มองเห็นได้ชัดเจนคือ ผลต่อสุขภาพกาย สุขภาพจิต จากมลพิษต่างๆ เช่น มลพิษทางน้ำ มลพิษในอากาศ หมอกควัน PM 2.5 เป็นต้น ผลกระทบทางอ้อมได้แก่ ปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม ตัวอย่างที่ชัดเจนคือ การที่ป่าไม้ถูกทำลายไปเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนน้ำ ปัญหาน้ำท่วม ส่งผลกระทบต่อบุคคลที่ทำการเกษตรอย่างยิ่ง อีกทั้งเราจะเห็นว่าสถานการณ์โลกปัจจุบันนี้มนุษย์มีความต้องการในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นจำนวนมากและมีการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง จนส่งผลให้เกิดปัญหาภาวะโลกร้อน ภัยพิบัติ ปัญหามลพิษ และอื่นๆ ซึ่งเป็นผลที่มาจากน้ำมือมนุษย์ที่มีการใช้ทรัพยากรและทำลายธรรมชาติมากกว่าการดูแลรักษาธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง

แม้ว่าคริสเตียนไทยจะมีความเชื่อในพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าผู้สร้าง แต่ก็พบว่าคริสเตียนไทยมีความเข้าใจว่าพระเจ้านั้นอยู่ห่างไกลจากเขามาก จึงทำให้คริสเตียนไทยมีความเชื่อในเรื่องโชคลางต่างๆ ที่สามารถมองเห็นและสัมผัสได้ เมื่อเราอยู่ท่ามกลางธรรมชาติเรามักจะคิดถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงสร้าง แต่ลืมที่จะตระหนักไปว่าพระเจ้าองค์นี้เกี่ยวข้องกับชีวิตเรา เมื่อเราพิจารณาถึงปัญหาทรัพยากรธรรมชาติทั้งในประเทศไทยและในโลกรวมกัน ก็พบว่ามีการทำลายทรัพยากรธรรมชาติอย่างมากมาย มีการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศ มีมลพิษเพิ่มขึ้น และเกิดภัยพิบัติอย่างรุนแรงทั่วโลก จนส่งผลให้ทรัพยากรมนุษย์ทั่วโลกนี้ได้รับผลกระทบทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม แต่กลับดูเหมือนผู้คนไม่ค่อยที่จะสนใจปัญหาการทำลายทรัพยากร แต่เมื่อมีผลกระทบเกิดขึ้นก็มักที่จะโยนความผิดให้ผู้อื่น โดยที่ตนเองไม่ได้สนใจว่าจะตอบสนองหรือจัดการหาวิธีการแก้ไขแต่อย่างใด สาธน์ญ บุญเกียรติ (2560)

เนื่องด้วยผู้ทำการศึกษาวิจัยเป็นคนที่เกิดในครอบครัวที่เป็นชนเผ่าลาหู่จึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลที่ใกล้เคียงกับบริบทชนเผ่าลาหู่จึงพบว่า จากงานเขียนของสุพจน์ หลีจา (พ.ศ. 2548) มีการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภูมิปัญญาของลาหู่ในการจัดการทรัพยากรป่า กรณีศึกษาชุมชนบ้านแสนเจริญใหม่ ตำบลป่าตึง อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ได้ผลสรุปว่าชุมชนบ้านแสนเจริญใหม่ลาหู่มีแนวทางในการจัดการทรัพยากรป่าโดยใช้องค์ความรู้พื้นบ้านผนวกกับองค์ความรู้สมัยใหม่เข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน นอกจากนี้ชุมชนบ้านแสนเจริญใหม่ลาหู่มีวิถีชีวิต ความเชื่อ ประสพการณ์ ในการจัดการคนโดยการสร้างจิตสำนึกของคนในชุมชนให้มีความตระหนักในการรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นหัวใจหลักของการจัดการทรัพยากรป่า ความเชื่อจึงเป็นที่มาของภูมิปัญญาและองค์ความรู้ ในการจัดการทรัพยากรป่าของชุมชนบ้านแสนเจริญใหม่ลาหู่ ดังเช่น การประกอบพิธีการต่างๆที่ยึดถือและปฏิบัติสืบต่อกันมาทำให้คนในชุมชนมีจิตใจที่รู้บุญคุณ มีความอ่อนน้อมต่อธรรมชาติและอาศัยอยู่ด้วยความเกื้อกูลระหว่างคนกับธรรมชาติ อย่างไรก็ตามการศึกษางานวิจัยอื่นแล้วพบว่าเคยมีผู้ที่ทำการวิจัยเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ แต่ยังไม่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องคริสต์ศาสนศาสตร์กับการอนุรักษ์ธรรมชาติ

เนื่องด้วยเหตุเหล่านี้จึงทำให้ผู้วิจัยอยากที่จะทำการศึกษาค้นคว้าว่าคริสตจักรไทยและคริสตจักรชนเผ่าลาหู่จะมีแนวความเข้าใจในคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติอย่างไร อีกทั้งคริสตจักรไทยและคริสตจักรชนเผ่าลาหู่ควรมีแนวทางการตอบสนองต่อธรรมชาติในฐานะการทรงสร้างของพระเจ้าอย่างไร โดยการศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสารที่ทำการศึกษาศีลธรรมศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติจากพระคริสตธรรมคัมภีร์และศึกษาแนวคิดของนักศาสนศาสตร์โดยเฉพาะหลักคำสอนของคณะลูเธอรันซึ่งเป็นคณะที่ผู้ทำการวิจัยสังกัดอยู่ ตลอดจนคำสอนของคริสเตียนและยังรวมถึงหลักข้อเชื่อที่เป็นเหมือนมรดกความเชื่อที่มาถึงคริสเตียนในปัจจุบันที่มีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง และนำเสนอแนวทางการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยและบริบทชนเผ่าลาหู่ เพื่อเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้ทรงสร้างและเพื่อให้คริสตชนมีชีวิตตามพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

1.2 ปัญหาการวิจัย

การทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย โดยการศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติตามบริบทของพระคริสตธรรมคัมภีร์

และศึกษาแนวคิดของนักศาสนศาสตร์ที่มีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง และนำเสนอแนวทางการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยและบริบทชนเผ่าลาหู่

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.3.1 เพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย
- 1.3.2 เพื่อศึกษาค้นคว้าคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติจากวรรณกรรมต่างๆ
- 1.3.3 เพื่อนำเสนอแนวทางการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยและบริบทชนเผ่าลาหู่

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ค้นคว้าข้อมูลจากเรื่องที่สุดคล้องกับคริสต์ศาสนศาสตร์การอนุรักษ์ธรรมชาติ และทำการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมจากวรรณกรรมทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เพื่อให้ได้รับคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อคริสตจักรไทยที่จะมีแนวความเข้าใจเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ และนำไปสู่หลักคำสอนเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติที่ถูกต้องตามพระคริสตธรรมคัมภีร์

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ รวมถึงผลงานจากการวิจัยจากสถาบันที่เชื่อถือได้ นำมาวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลข้อมูลที่ได้จากการวิจัย และนำเสนองานวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

คริสต์ศาสนศาสตร์ ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง ความพยายามของผู้เชื่อในการแสวงหาหลักคำสอน ศาสนศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าพระผู้สร้าง พระผู้ทรงริเริ่มสร้างสรรพสิ่งต่างๆบนโลกใบนี้

แนวทางในการดำเนินชีวิต และแนวทางในการทำพันธกิจที่สอดคล้องกับความจริงของพระเจ้าพระผู้สร้างและเหมาะสมกับบริบท

การอนุรักษ์ ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง การดูแล ป้องกัน รักษา ซ่อมแซม ปรับปรุง ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อมนุษย์มากที่สุด โดยไม่ทำลายหรือเกิดการทำให้สูญเปล่า

ธรรมชาติ ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง สรรพสิ่งต่างๆบนโลกใบนี้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยเรื่องคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย ใช้การอ้างอิงจากพระคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน เท่านั้น

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาวิจัย คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย ผู้ศึกษาวิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อมูลในการศึกษาและสร้าง คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย โดยใช้หลักการในการสร้างคริสตศาสน ศาสตร์ตามแนวทางของ แสตนลีย์ เกรนซ์ ที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือ *คริสตศาสนศาสตร์ใกล้ตัว : มุมมอง ใหม่* โดยสาธัญญ์ บุญเกียรติ (2560) ที่ได้เสนอแนวทางในการสร้างคริสตศาสนศาสตร์ที่ดีว่า แหล่งข้อมูลของคริสตศาสนศาสตร์ประกอบไปด้วยความจริงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ มรดกทาง คริสต์ศาสนศาสตร์ของคริสตจักรและบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ดังนั้นแนวทางใน การศึกษาของผู้วิจัยจึงจะทำการศึกษาวิจัยตามรูปแบบดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวมาแล้ว

2.1 หลักคำสอนจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เรื่องการทรงสร้าง

ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าจากเอกสารและวรรณกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับคริสตศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย เพื่อให้ทราบถึงการทรงสร้างของ พระเจ้า และหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ที่กล่าวถึงเรื่องการปกครอง การดูแลรักษาสิ่งการทรง สร้างของพระเจ้า

2.1.1 การทรงสร้างของพระเจ้า

2.1.1.1 คำจำกัดความของการทรงสร้าง

คำจำกัดความของคำว่า “การทรงสร้าง” มีนักศาสนศาสตร์ นักคิด นักเขียนหลายท่านที่ได้ ให้คำจำกัดความของคำว่า “การทรงสร้าง” ไว้ที่น่าสนใจ

เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเชน (2005, น. 152) ได้ให้คำจำกัดความและแนวคิดพื้นฐานในการทรง สร้างในพระคริสตธรรมคัมภีร์ไว้ว่า

ความหมายของคำว่าทรงสร้างในพระคัมภีร์มีสองนัย คือ การเนรมิตสร้างโดยไม่มีอะไรอยู่ ก่อน และการทรงสร้างจากสิ่งที่เนรมิตสร้างขึ้นแล้ว การเนรมิตสร้างคือพระราชกิจของพระเจ้าทั้งสาม พระภาคที่ทรงกระทำอย่างอิสระเสรี โดยปราศจากวัสดุหรือปัจจัยใดๆ เป็นการบันดาลให้สิ่งทั้งปวง

เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทันทีในช่วงพริบตาเดียว ไม่ว่าจะเป็นมหาจักรวาล จุลจักรวาล สิ่งที่มีมองเห็น หรือ สิ่งที่มีมองไม่เห็นก็ตาม พระองค์ทรงกระทำไว้ตั้งแต่ปฐมกาลเพื่อพระสิริของพระองค์เอง ฉะนั้นงาน เนรมิตสร้างจึงเป็นการกระทำด้วยเสรีภาพของพระเจ้า ส่วนการทรงสร้างนัยที่สองได้แก่ การทรงสร้าง เช่นกัน แต่ไม่ใช่ทรงกระทำจากความว่างเปล่า (ex nihilo คือโดยไม่มีอะไรก่อน) ในงานสร้างนี้พระเจ้าทรงตกแต่งปรับปรุง ผสม หรือเปลี่ยนแปลง สิ่งต่างๆที่ทรงสร้างไว้ตั้งแต่แรก หรือพระองค์อาจจะ ทรงกระทำทางอ้อมโดยทรงใช้กระบวนการที่ทรงสร้างไว้แล้วเป็นวิธีการ เมื่อเปรียบเทียบการเนรมิต สร้างและการทรงสร้างนัยที่สองนี้ ฮอดจ์ (Hodge) กล่าวว่าอย่างแรกเกิดขึ้นฉับพลันทันที อย่างที่สอง ค่อยเป็นค่อยไป อย่างแรกต้องปราศจากปัจจัยที่มีอยู่แล้ว แต่อย่างหลังต้องอาศัยปัจจัยทั้งสองอย่างที่ กล่าวมา

มิลลาร์ด เจ อีริคสัน (2009) ได้ตั้งข้อสังเกตถึงเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้าว่า พระเจ้าทรง สร้างสรรพสิ่งขึ้นจากความว่างเปล่า หรือกล่าวได้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างวัสดุสิ่งของใดๆที่มีอยู่ก่อน เลย แต่นี้ก็ไม่ได้หมายความว่ากิจแห่งการทรงสร้างทั้งสิ้นของพระเจ้าเกิดขึ้นโดยตรงและทันทีที่การทรง สร้างเกิดขึ้นในปฐมกาล แต่ก็มี การทรงสร้างที่ค่อยเป็นค่อยไปตามมาทีหลังซึ่งเป็นกิจในการพัฒนา และตกแต่งสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างไว้แต่เดิมแล้ว ในที่นี้เราขอยืนยันว่าสรรพสิ่งที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน เริ่มต้นขึ้นโดยกิจของพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้น พระองค์ทรงไม่ได้แต่งหรือดัดแปลงสิ่ง ที่มีอยู่แล้วโดยไม่ได้เกิดจากการทรงสร้างของพระองค์ ในบางช่วงมีการอธิบายโดยใช้คำฮีบรู bara โดยอธิบายว่าการทรงสร้างก่อเกิดขึ้นโดยปราศจากการใช้สิ่งที่มีอยู่ก่อนแล้ว

ในขณะที่ เจ. ไอ. แพคเกอร์ (2003) ได้กล่าวสนับสนุนแนวคิดในเรื่องการทรงสร้างว่า ใน ปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน (ปฐมก.1:1) พระเจ้าทรงสร้างโดยพระบัญชา โดยไม่ ต้องมีวัตถุใดๆเป็นวัตถุดิบเลย เพียงพระองค์ปลงพระทัยว่าสิ่งใดควรมีขึ้น (“จงมี...”) ก็ทรงเรียกให้ สิ่งนั้นๆ ปรากฏเป็นขึ้นในระบบรูปแบบต่างๆ การดำรงอยู่ของสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นต้องพึ่งพาอาศัย และขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ก็ดำรงอยู่ต่างหากหาใช้ส่วนหนึ่งของพระองค์ ทั้งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณล้นทรงมีส่วนร่วมในการเนรมิตสร้างนี้

ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่านักศาสนศาสตร์ส่วนมากเห็นพ้องกันว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างสรรพสิ่ง ต่างๆ โดยการตรัสของพระองค์ โดยการสร้างจากความว่างเปล่า ไม่มีอะไรอยู่ก่อนและไม่มีวัตถุดิบใน การสร้างด้วย แต่การทรงสร้างนั้นก็ดำรงอยู่จนถึงทุกวันนี้ที่พระเจ้ายังคงตกแต่งสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง แล้วเช่นกัน

2.1.1.2 พระเจ้าทรงสร้างธรรมชาติที่ดีและมีระบบระเบียบ

ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นต้นมาที่มนุษย์มักจะตั้งคำถามและพยายามหาคำตอบว่า โลกนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร หรือระบบจักรวาลเกิดขึ้นอย่างไร หรือทำไมระบบการโคจรของจักรวาลต่างๆจึงดูมีความเป็นระบบระเบียบ มีกลางวันและกลางคืน ในกลางวันมีดวงอาทิตย์ที่คอยส่องแสง ขณะที่กลางคืนก็มีดวงจันทร์ที่ยังส่องแสง ตามความเชื่อของคริสเตียนแล้วเชื่อว่าพระเจ้าคือผู้ที่สร้างสรรพสิ่งทั้งปวงอีกทั้งยังจัดวางระบบของจักรวาลอย่างเป็นระบบระเบียบด้วย ตามที่มีบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ของทางคริสต์ศาสนา ซึ่งมีพระคริสตธรรมคัมภีร์หลายตอนที่กล่าวถึงเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้า แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์ที่กล่าวไว้อย่างเจาะจงที่สุดคือ ปฐมกาล บทที่ 1 และบทที่ 2 ที่กล่าวถึงจุดเริ่มต้นในการทรงสร้างของพระเจ้า พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานในปฐมกาล 1:1 “พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน” จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนี้ที่บันทึกถึงความเป็นมาเป็นจุดเริ่มต้นในการทรงสร้างของพระเจ้าและเป็นข้อความเชื่อตามหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตในวรรคที่หนึ่งที่ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” ตามที่ผู้เชื่อประกาศยืนยันในความเชื่อของตนที่เชื่อว่าพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงสร้างสากลจักรวาลรวมทั้งโลกและสรรพสิ่งในโลกด้วย

เฮ็นรี่ แคลเรนซ์ ทีเชน (2005) ได้อธิบายเกี่ยวกับการทรงสร้างของพระเจ้าว่าเราพบเรื่องราวการทรงสร้างได้ใน ปฐมกาลบทที่ 1 และบทที่ 2 ซึ่งพระคัมภีร์ตอนนี้บันทึกทั้งเรื่องงานเนรมิตสร้างและงานสร้างจากสิ่งที่เนรมิตไว้แล้ว ทั้งจักรวาลและมนุษย์ การเนรมิตสร้างสากลจักรวาลโดยไม่มีอะไรก่อน ประโยคแรกของพระคริสตธรรมคัมภีร์ระบุว่า “ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน” (ปฐมก.1:1) ตามข้อความนี้จักรวาลไม่ใช่เป็นสิ่งที่เป็นอย่างอยู่ตลอดเวลา และไม่ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยธาตุหรือวัสดุที่มีอยู่แล้ว หรือเกิดจากเหตุจำเป็นอย่างหนึ่งอย่างใด แต่เป็นมาโดยการกระทำโดยตรงของพระเจ้า พระองค์ทรงเนรมิตสร้างมันขึ้นจาก “ความว่างเปล่า” คือจากศูนย์ หลักคำสอนเรื่องการเนรมิตสร้าง จากความว่างเปล่า

ส่วนสาธัญญ์ บุญเกียรติ (2560, น. 50) ได้กล่าวในหนังสือ *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว* ไว้ว่า ผู้เขียนปฐมกาลบรรยายการทรงสร้างของพระเจ้าด้วยโครงเรื่องที่ชัดเจน (หกวันแห่งการทรงสร้างและการหยุดพักในวันที่เจ็ด) อีกทั้งมีคำที่กล่าวย้ำอยู่เสมอ (เช่น “พระเจ้าตรัสว่า...” “ก็เป็นไปตามนั้น” “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี”) สิ่งเหล่านี้มีเป้าหมายเพื่อชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างธรรมชาติขึ้นมาอย่างดีและมีระบบระเบียบ

พระเจ้าทรงเห็นว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างในแต่ละวันนั้นดีและดียิ่งนัก (1:4, 10, 12, 18, 21, 25, 31) เริ่มแรกเดิมที่ทุกสิ่งในธรรมชาติจึงเป็นสิ่งที่ดี แม้ว่าต่อมามนุษย์และสิ่งต่างๆในโลกนี้

เสื่อมลงเพราะอิทธิพลของบาป การที่พระเจ้าตรัสในแต่ละวันว่า “ดี” และ “ดียิ่งนัก” ยังสะท้อนให้เห็นว่า เราอาจพบในเหตุการณ์ที่ดีและร้ายในแต่ละวัน แต่ไม่มีวันไหนที่ถือเป็นวันไม่ดี ทุกๆวันล้วนเป็นวันที่ดี นอกจากนั้นพระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งขึ้นมาอย่างตั้งใจและทรงวางกฎเกณฑ์ธรรมชาติที่แน่นอนเอาไว้ สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติจึงไม่ได้เกิดจากการต่อสู้ของเทพเจ้าทั้งหลาย หรือเกิดขึ้นมาด้วยความบังเอิญ ความสวยงามและความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติสะท้อนให้เห็นถึงพระเจ้าทรงงดงามและยิ่งใหญ่สูงสุด

จากการศึกษาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆทำให้ได้เห็นความมีระบบระเบียบของพระเจ้าที่สำแดงผ่านการทรงสร้าง ที่เป็นขั้นเป็นตอน ทรงเรียงลำดับก่อนหลัง และ มีการตรวจวัดอย่างละเอียดว่า “ดียิ่งนัก” ในทุกสิ่ง นั่นแสดงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างแบบให้แล้วเสร็จไป แต่ทรงสร้างอย่างบรรจง อย่างงดงาม ไร้ที่ติ ทรงตรวจสอบด้วยพระองค์เองในทุกรายละเอียด เมื่อพระเจ้าทรงสร้างหรือ กระทำสิ่งใดๆ ในชีวิตของเราย่อมผ่านกระบวนการ “ดียิ่งนักแล้ว”

2.1.1.3 พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นอย่างมีวัตถุประสงค์

จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ปฐมกาลบทที่ 1 เราได้เห็นถึงการทรงสร้างสิ่งต่างๆของพระเจ้า และพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็บันทึกไว้ว่าทุกอย่างที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นดี และสิ่งการทรงสร้างที่ดียิ่งนักก็คือการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ปฐมกาล บทที่ 1:27 “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นและทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง” พระธรรมตอนนี้เน้นให้เราเห็นถึงการทรงสร้างมนุษย์ และมีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ และมนุษย์คือสิ่งการทรงสร้างที่มีสติปัญญา ความสามารถความนึกคิดและที่สำคัญพระเจ้าสร้างมนุษย์ให้มีจิตวิญญาณด้วย และในปฐมกาลบทที่ 2 เป็นการขยายความของการทรงสร้างในวันที่ 6 โดยมุ่งไปที่การสร้างมนุษย์ไม่ใช่เป็นการสร้างอีกครั้งแต่เป็นการขยายความจากปฐมกาลบทที่ 1 ในเรื่องการทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์

มิลลาร์ด เจ อีริคสัน (2009) ได้กล่าวถึงทัศนะของคริสเตียนเกี่ยวกับมนุษย์ว่ามนุษย์เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ประการแรก เราต้องเข้าใจว่ามนุษย์ไม่ได้มีต้นกำเนิดมาจากกระบวนการวิวัฒนาการที่เป็นไปโดยบังเอิญ แต่มนุษย์ถือกำเนิดจากจิตที่มาจากสำนึกและพระประสงค์ของพระเจ้า เหตุผลเบื้องหลังการก่อกำเนิดของมนุษย์ก็คือพระประสงค์ของพระเจ้า ประการที่สอง พระฉายาของพระเจ้าเป็นแก่นแท้ในชีวิตและสำคัญต่อมนุษย์ เราอาจจะสังเกตเห็นว่า

ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสรรพสิ่งอื่นๆในการทรงสร้างของพระเจ้า สิ่งนั้นทำให้มนุษย์เท่านั้นที่สามารถมีสัมพันธ์ภาพเป็นส่วนตัวกับพระเจ้าผู้สร้างได้ และสามารถตอบสนองต่อพระองค์ได้ มนุษย์สามารถรู้จักพระเจ้าและเข้าใจพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา มนุษย์สามารถรักนมัสการและเชื่อฟังพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขา การตอบสนองเหล่านี้ของมนุษย์แสดงให้เห็นว่าพระประสงค์ที่พระเจ้าผู้สร้างทรงมีต่อมนุษย์ได้บรรลุผลสำเร็จอย่างบริบูรณ์ นอกจากนี้มนุษย์ยังมีความเป็นนิรันดร์ การถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงสภาพนิรันดร์เป็นจุดเริ่มต้นที่กำหนดไว้ในช่วงเวลาของพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงสร้างเราทรงเป็นพระเจ้าที่ประทานชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์ ด้วยเหตุนี้เมื่อเราถามว่าอะไรคือสิ่งที่ดีกับมนุษย์เราต้องไม่ตอบในแง่ของความเป็นอยู่ที่ดีกว่าโลกหรือความสุขสบายๆไปเท่านั้นแต่ต้องมองอีกมิติหนึ่งด้วย ผู้เขียนสดุดีถามว่า

มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา
และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา
พระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระองค์แต่หน่อยเดียว
และทรงสวมศักดิ์ศรีกับความมีอำนาจให้เขา
พระองค์ทรงให้เขาปกครองผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์
พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าเขา (สดุดี 8:4-6)

มนุษย์เป็นผู้ใด ใช่เลยนี่คือคำถามที่สำคัญที่สุดและพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ให้คำตอบได้ดีที่สุดจากสิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่ามนุษย์คือสิ่งการทรงสร้างที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาอย่างมีวัตถุประสงค์และวัตถุประสงค์อย่างแรกคือเพื่อให้ความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ทรงสร้าง ผ่านทางการใคร่ครวญศึกษาพระวจนะของพระเจ้า หรือการอธิษฐานภาวนาวิงวอนต่อพระองค์ที่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่นิรันดร์ กมล อารยะประทีป (1997, หน้า23) ได้เขียนนอรรถาธิบายในหนังสือ *พื้นฐานพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม* ในเรื่องการทรงสร้างมนุษย์ไว้ว่า

“พระฉายา” พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ เพราะเหตุว่าทรงสร้างเป็นชายและหญิง (ปฐมกัณฑ์ 1:27) จึงมิได้หมายความว่าร่างกาย แต่พระฉายาของพระเจ้าหมายถึงความเหมือนพระเจ้าในด้านมีชีวิต บุคลิกภาพ สติปัญญา และความสามารถ มนุษย์มีวิญญาณ เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ สัตว์และพืชก็ไม่มีวิญญาณ พระเจ้าทรงมีพระปัญญาและสัพพัญญูญาณ มนุษย์จึงมีสติปัญญาแต่ในขอบเขตที่พระเจ้าทรงให้ เพราะเป็นเพียงพระฉายาไม่ใช่เป็นพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นนักสร้างทรงสร้างจักรวาลโลกนี้และสรรพสิ่งมาแล้ว มนุษย์จึงมีความสามารถในการสร้าง

เช่นสร้างบ้านตั้งแต่กระต๊อบเล็กๆ จนถึงตีกระฟ้า สร้างเมือง สร้างประเทศ สามารถสร้างพาหนะ
ท่องเที่ยวไปบนแผ่นดินหรือแม้แต่ในน้ำ ในอากาศ สามารถสร้างดาวเทียมและสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์โดยเฉพาะในการทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ เพื่อให้
จะให้มนุษย์เป็นตัวแทนของพระองค์ในการปกครอง ดูแล รักษาโลกนี้แทนพระองค์ พระองค์จึงทรง
สร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์

จากอรรถาธิบายนี้ทำให้เห็นได้ว่าพระเจ้านั้นสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ นอกจากนี้
จะให้มนุษย์มีความสัมพันธ์กับพระองค์ที่เป็นผู้สร้างมนุษย์แล้ว พระเจ้าสร้างมนุษย์เพื่อให้มนุษย์นั้น
มีความสัมพันธ์กับสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าไม่ว่าจะเป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกันหรือธรรมชาติที่พระเจ้าทรง
สร้างก็ให้ปกครองดูแลรักษาธรรมชาติดังที่เราจะเห็นได้จากอาดัมและเอวาที่พระเจ้าให้อยู่ในสวนเอ
เดนที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น และพระเจ้าอนุญาตให้มนุษย์คู่แรกมีอำนาจใช้ประโยชน์จากสวนเอ
เดน และในขณะที่เดียวกันพระเจาก็ให้มนุษย์ปกครองดูแลรักษาสวนเอเดนด้วยเช่นกัน

หนังสือ *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว* กล่าวในหัวข้อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นอย่างมีวัตถุประสงค์ว่า
พระเจ้าสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ และเมื่อพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาอย่างมีวัตถุประสงค์
และก็ทรงอวยพรให้มนุษย์มีครอบครัว มีลูกหลาน อวยพรให้มีอาหาร และมีหน้าที่รับผิดชอบดูแล
ธรรมชาติและที่จะปกครองดูแลสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงสร้าง มนุษย์จึงเป็นสิ่งพิเศษในการทรงสร้าง
ของพระเจ้าเพื่อให้สามารถรู้จักพระเจ้าและมีความสัมพันธ์สนิทใกล้ชิดกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างด้วย
सानัญ บุญเกียรติ (2560)

2.1.2 คำสอนของพระเยซู

พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ที่เสด็จเข้ามาในโลกนี้ เพื่อยอมรับสภาพของมนุษย์ที่มี
ความจำกัด ที่มีร่างกาย มีความหิว ความเหน็ดเหนื่อย และความรู้สึกรู้สึกต่างๆ ไปเหมือนมนุษย์ธรรมดา
แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าร้อยเปอร์เซ็นต์และมนุษย์ร้อย
เปอร์เซ็นต์ในเวลาเดียวกัน พระราชกิจของพระองค์ที่เสด็จมาในโลกนี้เพื่อช่วยให้มนุษย์ที่ลุ่มลงใน
ความบาปที่มีชีวิตจิตวิญญาณที่แห้งฉาวกลับมามีชีวิต มีความหวัง รอดพ้นจากการพิพากษาและมีชีวิต
จิตวิญญาณที่ติดสนิทกับพระเจ้า พระองค์จึงทรงเป็นเหมือนสะพานที่เชื่อมระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า
ให้มนุษย์สามารถมีความสัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้น จากการศึกษาพระราชกิจต่างๆ ของพระองค์ที่ได้
กระทำในโลกนี้พบว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อมนุษย์ทุกชาติ และเมื่อกล่าวถึงพระเยซูคริสต์กับการ
ทรงสร้างแล้วพระธรรมยอห์น 1:1 กล่าวว่า “ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่

กับพระเจ้า และพระวาทาทะทรงเป็นพระเจ้า” จากที่นี่เป็นคำตอบให้กับเราว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระวาทาทะที่ดำรงอยู่ตั้งแต่ในปฐมกาลแล้ว และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ในฐานะพระผู้ไถ่บาปนั้นเราเห็นว่าพระองค์ทรงทำหน้าที่ในหลายๆ พันธกิจคือการสั่งสอน พระเยซูทรงใช้ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างมาใช้ในการเปรียบเทียบหรือเป็นตัวอย่างในการสอนโดยเฉพาะคำเทศนาบนภูเขา มัทธิว 6:25-34 เรื่องความกระวนกระวาย โดยที่พระเยซูได้เปรียบเทียบธรรมชาติเช่น นกและดอกไม้ (จงดูนกทั้งหลายบนฟ้า...จงพิจารณาดูว่าดอกไม้ในทุ่งนา...) มิลลาร์ด เจ อีริคสัน (2009) จากที่นี่เราจะพบว่าพระเยซูทรงสอนเรื่องการปกป้องสิ่งการทรงสร้างของพระเจ้าพวกสาวกมัวแต่กังวลกับปัจจัยในการดำรงชีวิตพวกเขากังวลว่าจะเอาอะไรกินแล้วจะเอาอะไรสวมใส่แต่พระเยซูทรงช่วยให้พวกเขาแน่ใจได้ว่าพระบิดาทรงเลี้ยงดูนกในอากาศและประดับดอกไม้ในทุ่งไว้อย่างงดงามฉันใดพระองค์ก็จะทรงกระทำอย่างเดียวกันกับพวกสาวกฉันนั้นหลังจากที่ทรงสอนว่าพระเจ้าทรงปกป้องสิ่งการทรงสร้างแม้จะเป็นสิ่งเล็กๆแห่งการทรงสร้างของพระองค์แล้วพระเยซูทรงกล่าวต่อไปถึงมนุษย์พระองค์ตรัสว่ามนุษย์มีค่ายิ่งกว่านกในอากาศและดอกไม้ในทุ่งนาดังนั้นมนุษย์จึงไม่ต้องกังวลเรื่องอาหารและเครื่องนุ่งห่มแต่ถ้าพวกเขาแสวงหาแผ่นดินและความชอบธรรมของพระองค์พระองค์จะทรงจัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ให้ นี่คือการอ้างถึงการทรงปกป้องพิทักษ์รักษาสิ่งการทรงสร้างของพระเจ้า

ฉะนั้นแล้ว เราจะเห็นว่าแม้แต่สิ่งเล็กน้อยเช่นต้นหญ้า ดอกไม้ในทุ่งนา หรือนกในอากาศที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นพระองค์ยังทรงห่วงหาพันและทรงห่วงใยมากมาย ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระเจ้าก็ทรงห่วงใยมนุษย์ที่พระองค์ทรงสร้างและคาดหวังให้มนุษย์นั้นที่จะห่วงในสิ่งการทรงสร้างของพระเจ้าเหมือนที่พระเจ้าห่วงใยมนุษย์

2.1.3 คำสอนจากพระคัมภีร์เรื่องการดำรงรักษาของพระเจ้า

เฮ็นรี แคลเร็นซ์ ทีเซน (2005, น. 166) ได้อธิบายเกี่ยวกับการดำรงรักษาของพระเจ้าในพระคัมภีร์ไว้อย่างน่าสนใจว่า

พระคัมภีร์สอนไว้ว่า ถึงแม้พระเจ้าทรงหยุดพักหลังจากที่ทรงกระทำพระราชกิจแห่งการทรงสร้างและได้ทรงตั้งระเบียบกฎเกณฑ์ธรรมชาติเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์ยังทรงประกอบพระราชกิจต่อไปเพื่อให้จักรวาลทั้งจักรวาลยังคงดำรงอยู่และยังคงดำรงต่อไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นสื่อกลางของพระเจ้าในการดำรงรักษาเช่นเดียวกับพระองค์ทรงเป็นสื่อกลางในการทรงเนรมิตสร้างด้วย พระคัมภีร์บางตอนกล่าวถึงการดำรงรักษาของพระเจ้าไว้อย่างครอบคลุม “พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระองค์ผู้เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมๆกับบริวารทั้งสิ้นของ

ฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาทุกสิ่งเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์” (นหม.9:6) “พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์” (คส.1:17) “พระบุตรทรงเป็นแสงสว่างแห่งพระสิริของพระเจ้า ทรงมีแก่นแท้เดียวกับพระเจ้า ทรงคำจูนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชำระบาปทั้งหลายแล้ว ก็ประทับเบื้องขวาของพระเจ้าสูงสุด” (ฮบ.1:3) พระคัมภีร์ตอนอื่นๆระบุถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงธำรงรักษาไว้อย่างเฉพาะเจาะจงพระองค์ทรงรักษาทั้งโลกของสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต “ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาสูงตระหง่าน ความยุติธรรมของพระองค์เหมือนที่ลี้ภัย ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงช่วยทั้งมนุษย์และสัตว์ให้รอด” (สดด.36:6) “เมื่อพระองค์ซ่อนพระพักตร์เสีย มันก็ลำบากใจ เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตายและกลับเป็นผงคลี” (สดด.104:29) “พระองค์ทรงให้เราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และไม่ทรงยอมให้ทำเราพลาด” (สดด.66:9) “เพราะว่า ‘เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านกล่าวว่า ‘แท้จริงเราเป็นเชื้อสายของพระองค์’” (กจ.17:28) อีกทั้งพระคัมภีร์ยังพูดถึงการที่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษารักรวมิกชนของพระองค์ด้วย “ทรงเฝ้าบรรดาวิถีแห่งความยุติธรรม และทรงปกป้องทางแห่งธรรมิกชนของพระองค์” (สภษ.2:8) “เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งผู้จงรักภักดีของพระองค์ พระองค์จะทรงคุ้มครองคนเหล่านั้นเป็นนิรันดร์ แต่พงศ์พันธุ์ของคนอธรรมจะถูกตัดออกไป” (สดด.37:28) “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แก่ทั้งหลาย แกะเหล่านั้นจะไม่มีความพินาศและจะไม่มีใครแย่งชิงแกะนั้นไปจากมือของเราได้” (ยน.10:28)

ส่วนมิลลาร์ด เจ อีริคสัน (2009) ได้กล่าวเน้นย้ำไว้ในหนังสือ *ศาสนศาสตร์คริสเตียน* ว่าการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าหมายถึงกิจอันต่อเนื่องของพระองค์ในการผดุงไว้ซึ่งการทรงสร้าง และเป็น การนำพาการทรงสร้างให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์ การผดุงรักษาไว้หมายถึงการที่พระเจ้าทรงรักษาไว้ซึ่งการทรงสร้างที่พระองค์ทรงก่อให้เกิดขึ้น การปกครองหมายถึงการที่พระเจ้าทรงนำมาทำกิจอย่างแข็งขันเพื่อให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสรรพสิ่งการทรงสร้างของพระองค์ การคำจูนเป็นการผดุงรักษาไว้ซึ่งสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างซึ่งรวมถึงการปกป้องรักษาการทรงสร้างของพระองค์ไว้จะอันตรายและความพินาศนอกจากนั้นยังหมายถึงการทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นต่างๆไว้ให้กับสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างของพระองค์ คัมภีร์มากมายหลายตอนกล่าวถึงการทรงคำจูนพุทธศิลป์แห่งการทรงสร้างไว้ในองครวม ในเนหะมีย์ 9:6 “พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระองค์ผู้เดียวพระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาทุกสิ่งเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์” หลังจากที่เปาโลกล่าวถึงบทบาทของพระคริสต์ในการทรง

สร้างเขาเชื่อมโยงพระคริสต์เข้ากับการดำรงอยู่ต่อไปของการทรงสร้างด้วย “พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์” (คส.1:17) ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกล่าวว่าพระบุตร “ทรงค้ำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวาระอันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” (ฮบ.1:3) เนื้อหาของพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เหล่านี้บ่งบอกว่าไม่มีส่วนใดในการทรงสร้างของพระเจ้าที่ดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง บางคนมีแนวโน้มที่จะคิดว่ากิจของพระเจ้าจบลงที่การทรงสร้างพวกเขาคิดว่าหลังจากพระเจ้าทรงสร้างโลกแล้วสรรพสิ่งแห่งการทรงสร้างดำรงอยู่ต่อไปได้เพราะพลังของตนเองแต่ถ้าว่าคำสอนของพระคัมภีร์ปฏิเสธความคิดนี้การก่อเกิดแต่ดั้งเดิมและการดำรงอยู่ต่อไปของสรรพสิ่งล้วนเป็นมาจากน้ำพระทัยและกิจของพระเจ้าทั้งสิ้น

จากการศึกษาคำสอนจากพระคัมภีร์เรื่องการธำรงรักษาและการค้ำจุนของพระเจ้านั้นทำให้เราเห็นว่าพระเจ้าไม่เพียงแต่การสร้างสรรพสิ่งในโลกนี้และปล่อยให้มันเป็นไปตามวาระของแต่ละสิ่งเท่านั้น แต่พระเจ้ายังทรงปกครองธำรงรักษาและค้ำจุนสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ทุกประการด้วย

2.1.3.1 ทฤษฎีการธำรงรักษาของพระเจ้า

จากการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือ *ศาสนศาสตร์ระบบ* เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเชน (2005) ได้มีการอธิบายถึงทฤษฎีการธำรงรักษาของพระเจ้าไว้ 3 ทฤษฎีคือ

1. ทฤษฎีของเทวสันนิยม ซึ่งเป็นกลุ่มที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่18 โดยได้อธิบายถึงทฤษฎีการธำรงรักษาของพระเจ้าไปในทางด้านกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ ทฤษฎีนี้ถือว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาลรวมทั้งสรรพสิ่งต่างๆ และใส่พลังงานบางอย่างเพื่อให้มันสามารถดำเนินต่อไปได้ด้วยตัวมันเอง โดยที่พระองค์มีหน้าที่เป็นเพียงคนสังเกตการณ์เท่านั้น ไม่ได้มีส่วนในการขับเคลื่อนจักรวาลและสรรพสิ่งต่างๆ

2. ทฤษฎีการสร้างอย่างต่อเนื่อง ทฤษฎีนี้ถือว่ามีความแตกต่างจากทฤษฎีเทวสันนิยม เพราะทฤษฎีนี้เชื่อว่าในแต่ละวินาทีนั้นพระเจ้ายังคงทำหน้าที่ทำงานในการทรงสร้างจักรวาลรวมทั้งสรรพสิ่งต่างๆ ขึ้นมาใหม่ตลอดเวลา โดยมีแนวความเชื่อว่าพลังงานทุกอย่างที่แสดงออกมาจากธรรมชาติล้วนมาจากการสำแดงของพระเจ้าทั้งสิ้น

3. ทฤษฎีการเกิดขึ้นพร้อมกัน ทฤษฎีนี้มีมุมมองจากด้านพระคัมภีร์โดยถือว่าพระเจ้าทรงกระทำให้งานของวัตถุและจิตใจดำเนินไปพร้อมกัน ถ้าพระองค์ไม่ทรงพอพระทัยก็จะมีผู้ใดมีชีวิตอยู่ได้หรือกระทำให้สิ่งใดได้ (กจ.17:28,1คร.12:6) แต่ฤทธิ์อำนาจของพระองค์แทรกซึมเข้ามาโดยไม่ได้กลืนกินอำนาจของมนุษย์ มนุษย์ยังมีอิสระมีอำนาจในการที่จะตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง โดยที่

พระองค์ไม่ได้บีบบังคับแต่ทรงยอมให้มนุษย์กระทำบาปตามธรรมชาติของมนุษย์ แต่พระองค์ทรงเกลียดชังความบาป

2.2 หลักคำสอนจากผู้เชื่อคนอื่นๆ เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ

จากการศึกษาวรรณกรรมของผู้เชื่อคนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยคริสตศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย ผู้วิจัยได้มุ่งเน้นในการที่จะทำการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคริสตศาสนศาสตร์ของผู้เชื่อคนอื่นๆ โดยเฉพาะหลักคำสอนของคณะลูเธอรันซึ่งเป็นคณะที่ผู้ทำการวิจัยสังกัดอยู่ ตลอดจนคำสอนของคริสเตียนและยังรวมถึงหลักข้อเชื่อที่เป็นเหมือนมรดกความเชื่อที่มาถึงคริสเตียนในปัจจุบันด้วย

2.2.1. คริสตจักรลูเธอรันกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ

จากการศึกษาเอกสารที่มีชื่อ *การสร้างของพระเจ้าและการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศ : มุมมองทางจิตวิญญาณและจริยธรรม* (2009) ของสมาพันธ์ลูเธอรันโลกที่ได้มีการจัดประชุมเสวนาเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้าและการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศโดยในที่ประชุมได้ให้ความเห็นว่า ในปัจจุบันนี้โลกของเรากำลังประสบกับผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศ เราเห็นปรากฏการณ์อุณหภูมิของน้ำและอากาศที่สูงขึ้นในอัตราที่น่ากลัวจนส่งผลเสียต่อแหล่งที่อยู่อาศัยที่ดำรงชีวิตของปลา สัตว์พืชและสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ความหายนะที่เกิดจากภัยแล้งและน้ำท่วมที่รุนแรงกำลังเพิ่มทวีขึ้นมีแหล่งอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นมากมายจนส่งผลกระทบต่อคุณภาพอากาศที่แย่ง สภาพภูมิอากาศส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้คนมากมายขึ้น จากเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมในปัจจุบันทำให้บางคนมองว่าการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศที่เกิดขึ้นนี้พระเจ้าผู้สร้างสิ่งต่างๆ เหล่านี้หายไปไหน หรือพระองค์ปล่อยให้โลกนี้เป็นไปตามวัฏจักรของธรรมชาติโดยที่ไม่สนใจสิ่งการสร้างของพระองค์เองแล้วหรือ จากการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศเราจำเป็นต้องพิจารณาว่าเรามีความเข้าใจคริสตศาสนศาสตร์ของพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้สร้างและมนุษย์ชาติอย่างไร มนุษย์โดยส่วนใหญ่เมื่อเกิดน้ำท่วม มีพายุ เกิดภัยแล้งและภัยพิบัติต่างๆ แล้วก็มักที่จะกล่าวโทษว่าสิ่งเหล่านี้เป็นมาโดยพระเจ้า เกิดจากน้ำมือหรือการกระทำของพระเจ้าหรือมักจะมองว่าพระเจ้ากำลังลงโทษมนุษย์ แต่โดยส่วนใหญ่แล้ววิกฤตการณ์การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศทั่วโลก เกิดขึ้นเนื่องจากฝีมือของมนุษย์เองเป็นส่วนใหญ่ แนวความคิดแบบตะวันตกมีแนวโน้มที่จะแยกมนุษย์ออกจากการสร้างโดยที่ไม่ให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ มุ่งแต่

สนใจการพัฒนาเศรษฐกิจจนมีส่วนทำให้อุตสาหกรรมและทุนนิยมเพิ่มขึ้น ตลอดหลายช่วงอายุที่มนุษย์ได้สวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า และประกอบพิธีกรรมทางศาสนาหลายประการ มีการถวายเครื่องบูชาเพื่อที่พระเจ้าจะประทานสภาพอากาศที่เอื้ออำนวยสำหรับการปลูกพืช เมื่อผู้คนคิดถึง "พระเจ้า" พวกเขามักจะอ้างถึงสิ่งมีชีวิตสูงสุดที่ปกครองโลกในฐานะผู้ปกครองหรือพระมหากษัตริย์ผู้ทรงอำนาจ เมื่อมีสิ่งผิดปกติในธรรมชาติเกิดขึ้นที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศก็จะสันนิษฐานได้ทันทีว่าเกิดจาก "พระเจ้า" ที่เป็นนักแสดงผู้ทรงอำนาจที่คอยควบคุมทุกสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลก

เราในฐานะผู้ที่มีความเชื่อศรัทธาในพระเจ้าเราต้องยอมรับว่าพระเจ้าตรีเอกานุภาพมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสิ่งทรงสร้างทั้งหมด พระเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะปลุกเราให้ตื่นขึ้นมาพบเจอกับความเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหา ปัญหามากมายที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเกิดขึ้นเนื่องจากการที่มนุษย์นำสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไปใช้ในทางที่ผิด ใช้ประโยชน์จากสิ่งมีชีวิตทั้งหมด คริสตจักรได้สอนมาอย่างช้านานแล้วว่าเราต้องเป็นผู้พิทักษ์หรือผู้ดูแลที่ดีในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้และต้องกระทำอย่างต่อเนื่องเสมอไป ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้กล่าวถึงการประทับอยู่ของพระเจ้าว่า “บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ พระยาห์เวห์จอมทัพ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์” (อสย.6:3) พระสิริในที่นี้คือการประทับที่มีชีวิตชีวาของพระเจ้า ซึ่งก่อนหน้านี้ที่บัญญัติเขาซีนายนั้นพระเจ้าประทับอยู่กับอิสราเอลที่บนเสาเมฆเสาไฟ ต่อมาที่ “เต็นท์พลับพลา” แล้วก็ที่ “พระวิหารของโซโลมอน” แต่ที่นี้อิสยาห์ไปไกลกว่านั้นและประกาศว่าการประทับของพระเจ้าเต็มไปทั่วโลกซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ในพระธรรมโยบ เมื่อโยบเข้าสู่ห้วงเวลาแห่งความสิ้นหวังเขาไม่เพียงแต่กล่าวหาว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมแต่ยังกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อสิ่งทรงสร้างอย่างหยาบช้ำของพระเจ้าด้วย “ถ้าพระองค์ทรงกักน้ำไว้ แผ่นดินก็แห้งไปถ้าทรงปล่อยน้ำออกไป มันก็ท่วมแผ่นดิน” (โยบ 12:15) โยบอ้างว่าพระเจ้าทรงใช้พระปรีชาญาณของพระเจ้าในการกักน้ำไว้จนกว่าน้ำจะแห้งและคลายตัวลงจนท่วมแผ่นดิน ในบทที่ 38-39 พระเจ้าทรงพาโยบทัวร์สำรวจด้านต่างๆของจักรวาลเพื่อให้ความกระจ่างแก่เขาเกี่ยวกับ "วิถี" อันลึกลับของโลกธรรมชาติ ไม่ใช่เพื่อให้โยบพยายามปกครองธรรมชาติ แต่เพื่อสำรวจว่าพระเจ้าได้สร้างสิ่งที่มีอยู่ทั้งหมดอย่างไรและเพื่อให้ค้นพบว่ามนุษย์จะสามารถปรับเข้ากับรูปแบบที่ซับซ้อนลึกลับในการทรงสร้างของเจ้านั้นได้อย่างไร

ตามแนวคิดของโจเซฟ ชิตต์เลอร์ นักศาสนศาสตร์ด้านนิเวศวิทยาของคณะลูเธอรันที่มีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ยี่สิบยืนยันว่าธรรมชาติที่มาจากพระเจ้าไม่สามารถแยกออกจากพระเจ้าได้และธรรมชาติเป็นการเปิดเผยถึงพระสิริของพระเจ้า พระคุณคือความเป็นจริงของพระเจ้าในฐานะผู้สร้างผู้เฝ้าบ่า ผู้ค้ำจุน พระคุณคือการให้ชีวิตโลกและตัวเราเอง เรา "ชอบธรรม" โดยพระคุณแม้ว่าเราจะมี

ส่วนเกี่ยวข้องกับการทำลายธรรมชาติก็ตาม แนวคิดนี้สอดคล้องกับมุมมองในศตวรรษที่ 16 ของ มาร์ติน ลูเธอร์ ที่กล่าวว่า “สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเป็นที่พำนักของพระเจ้า” แทนที่พระเจ้าจะทำลายหรืออยู่เหนือสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง แต่พระองค์กลับทรงสถิตอยู่ในสิ่งการทรงสร้างของพระเจ้าด้วยและอยู่ภายใต้ทุกสิ่งที่มีชีวิต โดยที่ไม่ได้แยกออกจากการทรงสร้าง แม้จะมีวิกฤตมากมายต่อธรรมชาติ เช่นการทำลายธรรมชาติ จนส่งผลต่อเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เรายังคงเชื่อวางใจว่าพระเจ้าทรงทำงานในโลกนี้อยู่และนี่เป็นหัวใจสำคัญของสิ่งที่มาร์ติน ลูเธอร์ กำลังหมายถึงคือศาสนศาสตร์แห่งไม้กางเขน อย่างไรก็ตามจากการศึกษามุมมองของนักศาสนศาสตร์ลูเธอร์แรนเราจะเห็นชัดว่าแนวคิดมุมมองทางศาสนศาสตร์อาจมีความแตกต่างกับทฤษฎีการธำรงรักษาของพระเจ้าตามทฤษฎีของเทวิส นิชิมที่กล่าวว่าพระเจ้าปล่อยให้จักรวาลและสรรพสิ่งในนั้นเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ เพราะมาร์ติน ลูเธอร์ มองว่าพระเจ้าไม่ได้ปล่อยให้จักรวาลและสรรพสิ่งในนั้นเป็นไปตามกฎเกณฑ์ตามธรรมชาติ แต่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เป็นพิเศษคือพระองค์ทรงยอมเสด็จมาสู่โลกและยอมรับสภาพของการเป็นมนุษย์ธรรมดาที่อยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ

นักศาสนศาสตร์และอดีตผู้อำนวยการสถาบันศาสนศาสตร์ลูเธอร์แรนได้นำเสนออีกหนึ่งมุมมองที่มนุษย์จะสามารถรักษาธรรมชาติได้คือการมี “ความเชื่อฟังใหม่ในพระเจ้าคริสตจักรลูเธอร์แรนสอนว่าความเชื่อเช่นนี้ก่อให้เกิดผลดีและการประพฤติดีและมนุษย์ต้องทำความดีทุกประการตามที่พระเจ้าทรงบัญชา เราควรประพฤติดีเพื่อเห็นแก่พระเจ้า มิใช่เชื่อฟังการประพฤติดีเหล่านี้เพื่อต้องการให้พระเจ้าโปรดปรานคุณงามความดีของเรา แต่เป็นการสำนึกในพระคุณพระเจ้า” ยากอบ แมกแล (1999, น. 72) ดังนั้นเราจะเห็นว่าตามทัศนะของคริสตจักรลูเธอร์แรนสอนว่าคริสเตียนควรที่จะเชื่อฟังพระเจ้าในทุกประการ

บทความจากหนังสือ *หลักคำสอนความเชื่อคริสเตียนฉบับสมบูรณ์* ในคำอธิบายของมาร์ติน ลูเธอร์ เรื่องหลักข้อเชื่อองค์แรก “ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก” ประโยคนี้มาร์ติน ลูเธอร์ ได้ให้ความหมายว่า

ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และพระองค์ได้ทรงหล่อเลี้ยงชีวิตร่างกายและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าไว้ตลอดเวลาตลอดจนอวัยวะทุกส่วนของข้าพเจ้าไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กทำได้ทรงสร้างข้อความคิดทั้งหลายสติปัญญาความสามารถที่จะเข้าใจในสิ่งต่างๆและอื่นๆทางใต้ประทานอาหารและเครื่องดื่มเสื้อผ้าอาชีพรอบครวคนไข้และบ้านเรือนที่อยู่อาศัย นอกจากนี้พระองค์ยังได้ทรงสร้างสิ่งอื่นๆที่จำเป็นแก่ชีวิตเพื่อความสะดวกสบายทรงสร้างดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ตลอดจนดาวบนท้องฟ้าได้ทรงสร้างกลางวันและกลางคืนดินน้ำลมไฟและสิ่งต่างๆที่เกิดจากสิ่งเหล่านี้ได้แก่นกปลาสัตว์และพืชพันธุ์

ธัญญาหารทุกชนิดยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังได้ประทานสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ได้แก่รัฐบาลที่ดีความสงบสุขและความปลอดภัย เนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นตลอดจนทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้และบนสวรรค์พระเจ้าได้ประทานให้แก่เราและทรงบำรุงรักษาไว้เป็นประจำทุกวัน เราจึงมีหน้าที่ที่จะรักสรรเสริญพระเกียรติและระลึกถึงพระคุณของพระองค์ตลอดเวลาและใช้สิ่งที่เราได้รับเหล่านี้ในการรับใช้พระองค์ตามที่พระองค์ทรงบัญชา

มาร์ติน ลูเธอร์ (1529, น. 99)

ดังนั้น คริสตจักรลูเธอร์แรนจึงมีความเชื่ออย่างมั่นคงว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์และสรรสร้างต่างๆและประทานของประทานที่ดีแก่มนุษย์ทุกคน และในมุมมองของคริสตจักรลูเธอร์แรนมองว่าทุกสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นนั้นเราสามารถเข้าใจได้ว่า “เป็นหน้ากากของพระเจ้า” พระเจ้าสื่อสารกับมนุษย์ผ่านทางสิ่งการทรงสร้าง ธรรมชาติที่มาจากพระเจ้าไม่สามารถแยกออกจากพระเจ้าได้และธรรมชาติเป็นการเปิดเผยถึงพระสิริของพระเจ้า ดังนั้นการสร้างสรรพลึงจึงมีความสำคัญมากสำหรับพระเจ้า เราจึงต้องให้ความสำคัญกับสรรพลึงที่พระเจ้าได้ทรงสร้างเช่นกัน และจากการศึกษาจากหนังสือ *บทเพลงครีธาแห่งอ็อกสเบิร์ก* โดย เมแลนตรอง ฟิลิป (1530, แปล 1987) ได้ให้ความเข้าใจเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงสร้าง โดยยกตัวอย่างผ่านทางพิธีมหาสนิท ตามความเชื่อของคริสตจักรลูเธอร์แรนมองว่าพิธีมหาสนิทคือสื่อแห่งพระคุณ ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคน คริสตจักรลูเธอร์แรนจึงสอนว่าพระกายและพระโลหิตแท้ของพระเยซูคริสต์สถิตอยู่ในพิธีมหาสนิทอย่างแท้จริง โดยอยู่ภายใต้สภาพของขนมปังและเหล้าองุ่น ซึ่งเราสามารถกล่าวได้ว่าขนมปังและเหล้าองุ่นก็คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาเพื่อมอบให้แก่มนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในสิ่งการทรงสร้างของพระเจ้าด้วยและอยู่ภายใต้ทุกสิ่งที่มีชีวิต โดยที่ไม่ได้แยกออกจากการทรงสร้าง

2.2.2. หลักข้อเชื่ออัครธรรมทูตและหลักข้อเชื่อในเอเชีย

หลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตเป็นหลักข้อเชื่อที่ถูกเขียนขึ้นในระหว่างศตวรรษที่ 2 ถูกเขียนขึ้นมาแล้วเสร็จเป็นข้อความแบบที่เรารู้จักกันทุกวันนี้ในปี ค.ศ.ที่ 341 ส่วนหลักข้อเชื่อในเอเซียนั้นเกิดขึ้นใน ค.ศ.ที่ 325 โดยสภาในเอเชีย พงษ์ศักดิ์ ลิ้มทองวิรัตน์ (2014)

ทั้งหลักข้อเชื่ออัครธรรมทูตและหลักข้อเชื่อในเอเชียแบ่งออกเป็น 3 ตอนด้วยกัน โดยส่วนที่หนึ่งเป็นเรื่องพระเจ้าพระบิดาในฐานะพระผู้สร้างและในส่วนที่หนึ่งนี้เป็นส่วนที่เราจะทำการศึกษา ใน

ส่วนที่สองพูดถึงพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าในฐานะพระผู้ไถ่และส่วนที่สามพูดถึงพระวิญญูณบริสุทธิ์ในฐานะพระผู้ช่วยของมนุษย์

เมื่อศึกษาจากหนังสือ *คำสอนความเชื่อสำหรับคริสเตียนฉบับย่อ* โดยมาร์ติน ลูเธอร์ (1529, แปล 1990) ได้ให้การอธิบายถึงหลักข้อเชื่อของอัครธรรมทูตในส่วนที่หนึ่งของหลักข้อเชื่อที่ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก” โดยได้ให้ความหมายของหลักข้อเชื่อในส่วนที่หนึ่งที่พูดถึงพระราชกิจแห่งการทรงสร้างไว้ว่า

ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และพระองค์ได้ทรงหล่อเลี้ยงชีวิตร่างกายและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าไว้ตลอดเวลาตลอดจนอวัยวะทุกส่วนของข้าพเจ้าไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กทำได้ทรงสร้างข้อความคิดทั้งหลายสติปัญญาความสามารถที่จะเข้าใจในสิ่งต่างๆและอื่นๆทางได้ประทานอาหารและเครื่องดื่มเสื้อผ้าอาชีพรอบคร้วคนใช้และบ้านเรือนที่อยู่อาศัย นอกจากนี้พระองค์ยังได้ทรงสร้างสิ่งอื่นๆที่จำเป็นแก่ชีวิตเพื่อความสะดวกสบายทรงสร้างดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ตลอดจนดาวบนท้องฟ้าได้ทรงสร้างกลางวันและกลางคืนดินน้ำลมไฟและสิ่งต่างๆที่เกิดจากสิ่งเหล่านี้ได้แก่นกปลาสัตว์และพืชพันธุ์ธัญญาหารทุกชนิดยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังได้ประทานสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ได้แก่รัฐบาลที่ดีความสงบสุขและความปลอดภัย เนื่องจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นตลอดจนทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกนี้และบนสวรรค์พระเจ้าได้ประทานให้แก่เราและทรงบำรุงรักษาไว้เป็นประจำทุกวัน เราจึงมีหน้าที่ที่จะรักสรรเสริญพระเกียรติและระลึกถึงพระคุณของพระองค์ตลอดเวลาและใช้สิ่งที่เราได้รับเหล่านี้ในการรับใช้พระองค์ตามที่พระองค์ทรงบัญชา

มาร์ติน ลูเธอร์ (1529, น. 72)

อีกทั้งสารณัญ บุญเกียรติ (2560) ได้กล่าวถึงหลักข้อเชื่ออัครธรรมทูตและหลักข้อเชื่อในเซียว่าทั้งสองหลักข้อเชื่อนี้เป็นมรดกแห่งความเชื่อที่ผู้เชื่อในอดีตได้พยายามในการยืนยันและรักษาเพื่อส่งต่อให้คริสตชนในปัจจุบันด้วย ทั้งหลักข้อเชื่ออัครธรรมทูตและหลักข้อเชื่อในเซียได้เริ่มต้นกล่าวถึงพระเจ้าพระบิดาในฐานะพระผู้สร้าง โดยหลักข้อเชื่อทั้งสองนี้ยืนยันว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด พระองค์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาทั้งสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น นอกจากนั้นยังทรงเน้นว่าการทรงสร้างเป็นหน้าที่หลักของพระเจ้าพระบิดา

2.3 บริบทสังคมไทยกับธรรมชาติ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากวรรณกรรมและเอกสารต่างๆ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยและบริบทชนเผ่าลาหู่ เพื่อให้ทราบถึงที่มาของปัญหาทรัพยากรธรรมชาติในบริบทไทยและบริบทชนเผ่าลาหู่ ตลอดจนมีการนำเสนอทัศนะของพุทธศาสนากับธรรมชาติ

2.3.1. แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติ

2.3.1.1. ความหมายของทรัพยากรธรรมชาติ

สุพจน์ หลีจา (2548) ได้ให้ความหมายของทรัพยากรธรรมชาติไว้ดังนี้ แนวคิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมส่วนใหญ่จะควบคู่กันไป ทั้งนี้เพราะคำทั้งสองคำมีลักษณะใกล้เคียงกัน คำว่าทรัพยากรธรรมชาตินั้นโดยทั่วไปหมายถึง สิ่งที่ปรากฏอยู่ตามธรรมชาติหรือเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ซึ่งมนุษย์นำมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกแก่มนุษย์ ส่วนคำว่าสิ่งแวดล้อมมาจากรากศัพท์ทางเคมีของภาษาฝรั่งเศสที่ว่า Environ ซึ่งแปลว่า Around ฉะนั้น Environment จึงหมายถึง Totality of Man's Surround คือหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตอยู่รอบๆตัวมนุษย์โดยทั่วไปหมายถึงสิ่งที่ปรากฏอยู่ตามธรรมชาติหรือเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติซึ่งสามารถอำนวยความสะดวกแก่มนุษย์และสภาวะธรรมชาติด้วยตนเองได้เช่นน้ำประมงป่าไม้ดินแร่ธาตุสัตว์ป่าทุ่งหญ้ารั้วรวมทั้งกำลังงานจากมนุษย์

นิวัติ เรืองพานิช (2556) ทรัพยากรธรรมชาติหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติมีประโยชน์สามารถสนองความต้องการของมนุษย์ได้หรือมนุษย์สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้เช่นบรรยากาศดินน้ำป่าไม้ทุ่งหญ้าสัตว์ป่าและธาตุพลังงานรวมทั้งกำลังงานจากมนุษย์ด้วย

ดังนั้น จากทั้งสองทัศนะนี้เห็นว่าได้ให้ความหมายของทรัพยากรธรรมชาติไปในแนวทางเดียวกันคือสรรพสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตที่มนุษย์สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ซึ่งอาจมีทั้งสิ่งที่ใช้แล้วหมดไปหรือสิ่งที่สามารถนำกลับมาใช้อีกได้ หรือสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นมาเองได้ตามธรรมชาติ

2.3.1.2. ประเภทของธรรมชาติ

สุพจน์ หลีจา (2548) ได้อธิบายเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถแบ่งตามลักษณะที่นำมาใช้ได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้ 1). ทรัพยากรธรรมชาติประเภทใช้แล้วไม่หมดสิ้นหรือไม่สูญหายไปไหน ได้แก่ ประเภทที่คงอยู่ตามสภาพไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เช่น พลังงานจากดวงอาทิตย์ลมอากาศใช้มากเท่าใดก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไม่รู้จักหมด และประเภทที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ทรัพยากรบางอย่างถ้าใช้ไม่เป็นก็จะก่อให้เกิดปัญหาตามมาเช่น การปลูกพืชชนิดเดียวกันซ้ำๆ อยู่ในที่ดินเดิมย่อมทำให้ดินเสื่อมสภาพและได้ผลผลิตน้อยลง เป็นต้น 2). ทรัพยากรธรรมชาติประเภทใช้แล้วหมดสิ้นไป ประเภทที่ใช้แล้วหมดไปแต่สามารถรักษาให้คงสภาพเดิมไว้ได้เช่น ป่าไม้ สัตว์ป่า ประชากรโลก ความอุดมสมบูรณ์ของดิน น้ำเสียจากโรงงาน น้ำในดิน ปลาบางชนิด ทศนิยมภาพอันงดงามซึ่งอาจทำให้เกิดขึ้นใหม่ได้ ประเภทที่ไม่อาจทำให้มีใหม่ได้ เช่น คุณสมบัติธรรมชาติของดิน ไม้พุ่ม ต้นไม้ใหญ่ ดอกไม้ป่า สัตว์บก สัตว์น้ำ เผ่าพันธุ์ และสติปัญญาของมนุษย์รวมทั้งแร่ธาตุบางชนิด เป็นต้น ประเภทที่ไม่รักษาไว้ได้เมื่อใช้หมดไปแล้วแต่ยังสามารถนำมาเปลี่ยนแปลงและนำกลับมาใช้ประโยชน์ไม่ได้เช่น โลหะต่างๆ สังกะสี ทองแดง เงินและทองคำ เป็นต้น ประเภทที่ใช้แล้วหมดสิ้นไปนำกลับมาใช้อีกไม่ได้เช่น ถ่านหิน น้ำมัน ก๊าซ อลูมิเนียม ส่วนใหญ่จะถูกนำมาใช้เพียงครั้งเดียวก็เผาไหม้หมดไปไม่สามารถนำมาใช้ใหม่ได้อีก

2.3.1.3. สาเหตุของปัญหาธรรมชาติ

จันทร์หอม สมคำ. (2548, น. 9) อ้างถึง คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (2540) “อธิบายว่าสาเหตุหลักของปัญหาธรรมชาติมี 2 ประการด้วยกันคือ 1). การเพิ่มประชากร ปัจจุบันการเพิ่มขึ้นของประชากรโลกมีค่าเฉลี่ยที่สูงมากขึ้น แม้ว่าการรณรงค์การวางแผนครอบครัวจะได้ผลดี แต่ปริมาณการเพิ่มของประชากรก็ยังคงอยู่ในอัตราที่คูณ เมื่อคนมากขึ้นความต้องการในการบริโภคก็เพิ่มมากขึ้นทุกทาง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร ที่อยู่อาศัย และพลังงาน ฯลฯ 2). การขยายตัวทางเศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ความเจริญทางเศรษฐกิจนั้นทำให้มาตรฐานในการดำเนินชีวิตสูงตามไปด้วย มีการบริโภคทรัพยากรเกินความจำเป็นขั้นพื้นฐานของชีวิต มีความจำเป็นที่จะต้องใช้พลังงานมากขึ้นตามไปด้วย ในขณะที่เดียวกันความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีก็ทำให้การนำทรัพยากรมาใช้ง่ายมากขึ้น นักวิชาการส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงกันว่ามนุษย์คือตัวการใหญ่ในการทำลายธรรมชาติโดยมีเทคโนโลยีเป็นตัวเร่ง”

2.3.1.4. การอนุรักษ์ธรรมชาติ

เดวิด คินส์ลีย์ (2551) ได้อธิบายถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติว่าเป็นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่อย่างฉลาด โดยมุ่งเน้นหลักการใช้น้อยแต่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยคำนึงถึงระยะเวลาในการใช้งานและการที่จะไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อม รวมถึงการกระจายการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างทั่วถึงในสังคม

นิวัตติ เรื่องพานิช (2556, น. 49-50) ได้กล่าวถึงแนวคิดและหลักการในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไว้ดังนี้

ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้นมีแนวความคิดและหลักการพอสรุปได้ดังนี้

1) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติหมายถึงการรู้จักใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างชาญฉลาดให้เป็นประโยชน์ต่อมหาชนมากที่สุดยาวนานที่สุดและโดยทั่วถึงกันครั้งนี้ไม่ได้หมายถึงห้ามใช้หรือเก็บรักษาทรัพยากรไว้เฉยๆแต่จะต้องนำมาใช้ให้ถูกตามกาลเทศะ (time and space)

2) ทรัพยากรธรรมชาติจำแนกอย่างกว้างๆออกเป็นทรัพยากรที่เกิดขึ้นใหม่ได้เช่นดินน้ำป่าไม้ สัตว์ป่าและกำลังงานมนุษย์กับทรัพยากรที่ไม่สามารถเกิดขึ้นใหม่ได้เช่นน้ำมันและแร่ธาตุต่างๆ เป็นต้น

3) ปัญหาสำคัญที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้แก่การอนุรักษ์ทรัพยากรดินที่ยังอุดมสมบูรณ์อยู่ให้คงคุณภาพสมบัติที่ดีต่อไปในขณะที่เดียวกันจะเป็นผลดีต่อทรัพยากรอื่นๆเช่นน้ำป่าไม้และสัตว์ป่า เป็นต้น

4) การอนุรักษ์หรือการจัดการทรัพยากรธรรมชาติต้องคำนึงถึงทรัพยากรอย่างอื่นในเวลาเดียวกันด้วยไม่ควรแยกพิจารณาเฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นอย่างเดียวเท่านั้นเพราะทรัพยากรทุกอย่างมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

5) ในการวางแผนการจัดการทรัพยากรอย่างชาญฉลาดนั้นจะต้องไม่แยกมนุษย์ออกจากสภาพแวดล้อมทางสังคมหรือวัฒนธรรมหรือสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติเพราะว่าวัฒนธรรมและสังคมของมนุษย์ได้พัฒนาตัวเองมาพร้อมกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของสังคมนั้น กล่าวโดยทั่วไปการอนุรักษ์ถือได้ว่าเป็นทางแห่งการดำเนินชีวิตเพราะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและสังคมซึ่งมีบทบาทต่อชีวิตมนุษย์เป็นอันมาก

6) ไม่มีโครงการอนุรักษ์ใดที่จะประสบความสำเร็จได้นอกจากผู้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจะได้ตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรนั้นๆและใช้อย่างชาญฉลาดให้เกิดผลดีในทุกๆด้านต่อสังคมมนุษย์และควรใช้ทรัพยากรให้อำนวยประโยชน์หลายๆด้านในเวลาเดียวกันด้วย เก็บอัตราการใช้

ทรัพยากรธรรมชาติในปัจจุบันจะเป็นที่ใดก็ตามยังไม่อยู่ในระดับที่จะพุงซึ่งฐานะความดีอยู่ที่กินดีโดยทั่วถึงได้เนื่องจากการกระจายการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรยังเป็นไปโดยไม่ทั่วถึง

2.3.2. แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติในบริบทไทย

สารัญญ บุญเกียรติ (2560) ได้กล่าวในหนังสือ *คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว* ไว้ว่าคนไทยโดยส่วนใหญ่มักจะได้รับปลูกฝังจากคนรอบข้างเสมอว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นมาเองและดำเนินไปเองตามธรรมชาติ และเช่นกันมนุษย์ก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่อาจฝืนกฎของธรรมชาติได้ ฉะนั้นคำว่า “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” จึงเป็นหลักการที่คนไทยตั้งแต่อดีตจวบจนปัจจุบันยึดมั่นถือมั่นเสมอมา อีกทั้งยังมีความเชื่อในเรื่องอำนาจเหนือธรรมชาติหรือความลึกลับต่างๆ ที่เกิดจากธรรมชาติก็ทำให้คนไทยนั้นเกรงกลัวและพยายามขอความช่วยเหลือจากสิ่งลึกลับเหล่านั้น โดยเฉพาะการเชื่อฟังในโชคชะตาเครื่องรางของขลัง สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงตามที่ตนจะสามารถหาและพึ่งพาได้ แม้ว่ายุคสมัยจะเปลี่ยนแปลงไปแต่ความเชื่อในอำนาจเหนือธรรมชาติของคนไทยนั้นยังไม่เปลี่ยนแปลงกล่าวคือ เชื่อว่า วัน เดือน ปี เกิดของแต่ละบุคคลสามารถจะกำหนดสถานการณ์ในชีวิตของแต่ละบุคคลได้ หรือการที่มีความเชื่อมาก่อนจะมีพิธีมงคลสมรสนั้นจะต้องหาฤกษ์ยามดีก่อน เพื่อว่าเมื่อลงมือทำแล้วจะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี หรือการมีความเชื่อว่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนเคารพบูชา นั้นจะช่วยให้ชีวิตอยู่ดีกินดีค้าขายร่ำรวยคาดแคล้วปลอดภัย หรือการมีความเชื่อว่โชคชะตา กำหนดสิ่งต่างๆ ในชีวิต หรือการยึดถือว่หากได้ครอบครองสัตว์และไม้มงคลต่างๆ นั้นจะเกิดโชคลาภ และการบนบานศาลเจ้าที่เพื่อให้ความประสบความสำเร็จในชีวิต

2.3.2.1. สังคมไทยกับการบริโภค

กระแสบริโภคนิยมและความทันสมัยที่รุกเข้าสู่อสังคมนชนบทโดยผ่านสื่อต่างๆ เป็นการบริโภคในระบบทุนนิยมที่กระตุ้นให้เกิดการซื้อโดยไม่จำเป็น มีสิ่งฟุ่มเฟือย และสินค้าที่ไม่มีคุณภาพเข้าไปจำหน่ายในชนบท ทำให้เกษตรกรต้องมีรายจ่ายเพิ่มขึ้น การพึ่งตนเองลดน้อยลง เนื่องจากการบริโภคเป็นไปตามกระแสการโฆษณา ซึ่งมีฐานการผลิตอยู่ภายนอกชุมชน ทำให้ฐานการค้าปลีกของชุมชนเปลี่ยนไป เศรษฐกิจภายในชุมชนต้องพึ่งพิงระบบตลาดมากขึ้น กระแสบริโภคนิยมได้ระบบทุนนิยมมาพร้อมค่านิยมใหม่ในการดำรงชีพ ซึ่งส่งผลให้รายจ่ายของเกษตรกรในด้านต่างๆมีเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับฐานการผลิตเชิงเดี่ยว หรือการผลิตที่เน้นการส่งออก ทำให้การพึ่งตนเองในด้านปัจจัยสลดน้อยลงแม้ว่า วัฒนธรรมบริโภคนิยมเกิดขึ้นจากพื้นฐานของการขยายตัวในระบบการผลิตสินค้า

แบบทุนนิยม ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหรือแปรรูปวัฒนธรรมทางวัตถุให้กลายเป็นสินค้าของผู้บริโภคที่สามารถซื้อขายหรือบริโภคได้

2.3.2.2. พุทธศาสนากับธรรมชาติ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศนั้นนับถือศาสนาพุทธ และสามารถกล่าวได้ว่าพุทธศาสนามีอิทธิพลต่อความคิดของคนไทยและโลกทัศน์ของคนไทยเป็นอย่างมาก แม้แต่คริสเตียนส่วนใหญ่ก็มาจากการกลับใจมาเชื่อในคริสต์ศาสนาโดยที่มีพื้นฐานแนวความคิดแบบพุทธเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้นการที่จะสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยจึงจำเป็นที่เราจะสร้างความเข้าใจในเรื่องของพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ

พระมหาเฉลิมเกียรติ จิรวชฌโน (2552) ได้กล่าวถึงการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนววิถีพุทธไว้ว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ให้ความสำคัญต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ มีหลักศาสนธรรมที่สอนให้มนุษย์นั้นพึ่งพาอาศัยกันและกันไม่ว่าจะมนุษย์กับมนุษย์หรือมนุษย์กับพืชพรรณสัตว์ต่างๆ และมีความเมตตาจิตต่อสิ่งรอบตัวกล่าวคือนอกจากมนุษย์มีความเมตตาต่อมนุษย์ด้วยกันแล้ว ยังจะต้องมีความเมตตาต่อพืชพรรณสัตว์ต่างๆ ด้วย คุณงามความดีอย่างนี้เรียกว่า ความกตัญญู ที่มีต่อสิ่งรอบตัวที่ตนอาศัย นอกจากความรู้สึกรู้สึกที่เห็นคุณของกันและกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และมนุษย์ต่อพืชพรรณสัตว์ต่างๆแล้ว พระพุทธศาสนายังสอนให้มองพืชและสัตว์ด้วยเมตตาจิต คดีในทางพระพุทธศาสนาอีกอย่างหนึ่ง คือให้มองธรรมชาติเป็นสภาพแวดล้อมที่งดงามน่ารื่นรมย์ ซึ่งถือเป็นปัจจัยที่สนับสนุนให้มนุษย์อยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างมีความสุข เพราะธรรมชาติถือเป็นองค์ประกอบในการฝึกฝนพัฒนาตนเองของมนุษย์ หมายความว่าพระพุทธศาสนามองธรรมชาติเป็นอุปกรณ์ในการศึกษาเรียนรู้ตนเองที่จะพัฒนาคนให้มีจิตใจที่เจริญงอกงาม เป็นคนที่มีคุณธรรม จึงจำเป็นต้องอาศัยธรรมชาติในการฝึก

ส่วนพระมหาจรรยา สุทธิญาโณ (1993) ได้บันทึกถึงเรื่องราวของพระพุทธเจ้ากับธรรมชาติไว้ในหนังสือ *พุทธศาสนากับสิ่งแวดล้อม* ไว้อย่างน่าสนใจว่าพุทธศาสนามีแนวทางการส่งเสริมสนับสนุนการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่พุทธศาสนาจะพึงปฏิบัติได้ว่า

1) พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากอุบาสก อุบาสิกา ให้เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณ จักต้องเป็นแบบอย่างที่ดีปฏิบัติชอบตามหลักพุทธธรรม และมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับธรรมชาติ เรียนรู้จากธรรมชาติและนำหลักธรรมจากธรรมชาติมาประยุกต์ ปฏิบัติสอนแก่อุบาสก อุบาสิกา ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ปัจจุบัน

2) เพื่อการหลุดพ้นจากอำนาจของกิเลสตัณหาพระภิกษุ สามเณร จำเป็นต้องฟังปา และเมื่อสามารถปฏิบัติตนพ้นจากกิเลสได้ประสบสุขแท้ อันเกิดจากความสงบทั้ง กายวิเวก จิตวิเวก อุปธิวิเวก ก็นำเอาสันติมานั้น ออกอนุเคราะห์แก่พุทธศาสนิกชนหรือเพื่อนมนุษย์ผู้ใฝ่ธรรมทั้งหลาย บุคคลเหล่านั้นได้ยินได้ฟัง ได้ปฏิบัติตามหลักธรรมแล้ว ได้ลิ้มรสพระธรรม ก็จะเกิดศรัทธา เลื่อมใสในธรรม ว่าจะเป็นผลผลิตจากธรรมชาติ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับธรรมชาติ การเคารพรักษารธรรมะก็คือการเคารพรักษารธรรมชาติ การเคารพรักษาคุณแลธรรมชาติก็เท่ากับเป็นการดูแลรักษารธรรมะ

จากการศึกษาเอกสารวิชาการของพุทธศาสนากับธรรมชาติแล้วทำให้เราเห็นว่าพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีความใกล้ชิดกับทางธรรมชาติไว้ว่าจะเป็นในด้านศาสนสถานทีใกล้ชิดธรรมชาติมีวัดวาอารามที่อยู่ในป่าหรือที่เรียกว่าวัดป่า หรือในด้านหลักคำสอนที่มีคำสอนในการอนุรักษ์รักษารธรรมชาติ โดยตั้งหลักเมตตาจิตอย่างชัดเจน และในด้านศาสนพิธีหรือพิธีกรรมที่มีการบวชป่า เพื่อการป้องกันและอนุรักษ์ต้นไม้ในบริเวณชุมชนของตนเองด้วย

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติในบริบทชนเผ่าลาหู่

เนื่องจากผู้ทำการศึกษาวิจัยเกิดในครอบครัวคนชนเผ่าลาหู่ ซึ่งเป็นลาหู่เนาแก้ว ที่อยู่ในตระกูลภาษาของลาหู่ซี อาศัยอยู่ในแถบพื้นที่สูงที่เป็นป่าเป็นเขาในภาคเหนือของประเทศไทย เดิมทีก่อนที่ผู้ทำการศึกษาวิจัยจะกลับใจมาเป็นคริสเตียนนั้นก็ได้เติบโตมาจากครอบครัวที่มีความเชื่อแบบดั้งเดิมคือมีความเชื่อในเรื่องของผี และในตำนานเรื่องเล่าของคนชนเผ่าลาหู่ไม่มีเรื่องเล่าต่อกันมาว่าโลกและสรรพสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ล้วนถูกสร้างมาจาก “กือซา” ที่แปลเป็นภาษาไทยว่าพระเจ้า โดยในตำนานยังเล่าต่อว่า “กือซา” หรือ “พระเจ้า” ได้สร้างผู้ชายที่ชื่อ “จะตี” และผู้หญิงที่ชื่อ “นาตี” และสร้างธรรมชาติป่าไม้ พืชพรรณและสัตว์ป่า ต่อมาเมื่อเห็นว่ามีมนุษย์สองคนนี้ได้อยู่แบบโดดเดี่ยวและไม่ได้ทำงานอะไรจึงได้สร้างจอบเพื่อใช้ในการทำเกษตร และได้สร้างปืนผาหน้าไม้เพื่อใช้ในการล่าสัตว์ ชนเผ่าลาหู่ที่นั่นถือได้ว่าเป็นชนเผ่าที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับธรรมชาติมากๆ เพราะตั้งแต่อดีตมานั้นชนเผ่าลาหู่ส่วนใหญ่มักที่จะมีชีวิตอาศัยอยู่ตามป่าตามเขาและใช้ชีวิตที่มีป่าเป็นผู้ให้วิถีชีวิต และเนื่องด้วยผู้ทำการศึกษาวิจัยเองเป็นคนทีมาจากชนเผ่าลาหู่ ด้วยเหตุนี้ในการทำกรวิจัยครั้งนี้ผู้ทำการศึกษาวิจัยจึงอยากทำการศึกษาวิจัยแนวคิดของชนเผ่าลาหู่เกี่ยวกับธรรมชาติ

ความเป็นมาของชนเผ่าลาหู่ที่นั่นแต่เดิมมีถิ่นฐานอยู่ประเทศทิเบตซึ่งเดิมทีเป็นมณฑลหนึ่งของประเทศจีน แต่ต่อมาเมื่อเกิดภัยสงครามก็ได้มีการอพยพย้ายถิ่นฐานกระจัดกระจายไปสู่ประเทศพม่า ประเทศลาว ประเทศเวียดนามและประเทศไทย ส่วนการปกครองทางสังคมของชนเผ่าลาหู่ที่นั่นจะ

ประกอบไปด้วย 3 ส่วนคือ หนึ่ง คะแซ หรือที่เรียกว่าผู้นำหมู่บ้าน ส่วนที่สอง โตโบ คือ พระหรือนักบวชทำหน้าที่สั่งสอนคนให้เป็นคนดี และส่วนที่สาม จาหลี่ คือ ช่างตีเหล็ก มีหน้าที่ผลิตเครื่องมือการเกษตร จนเผ่าลาหู่เชื่อว่าหากหมู่บ้านใดไม่มี 3 ส่วนดังกล่าว ถือว่าเป็นหมู่บ้านที่ยังไม่สมบูรณ์ ไม่สามารถเป็นหมู่บ้านที่ใหญ่และมั่นคงต่อไปได้ จนเผ่าลาหู่ให้ความเคารพนับถือผู้อาวุโสทั้ง 3 คนนี้มาก โดยคนทั้งสามนี้จะได้รับการตอบแทนที่ช่วยปกครองดูแลหมู่บ้านจากชาวบ้านโดยการช่วยทำงานครอบครัวละหนึ่งถึงสองวัน ด้านการปกครองของชนเผ่าลาหู่จะใช้รูปแบบที่เป็นจารีตประเพณี เช่น เมื่อมีปัญหาข้อพิพาทในหมู่บ้านและไม่สามารถตกลงความได้ ทางผู้นำหมู่บ้านจะเชิญผู้อาวุโสหรือผู้นำครอบครัวทุกคนรอบค้วเพื่อชี้แจง ปรีกษาหาทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน หรือถ้าหากยังไม่สามารถตกลงยอมความได้ก็จะเชิญผู้นำหมู่บ้านใกล้เคียงมาทำหน้าที่ตัดสินข้อพิพาท หากบุคคลที่กระทำผิดทำความผิดไม่ร้ายแรงก็จะถูกปรับเป็นเงินตามที่ได้ตกลงไว้ในหมู่บ้าน แต่หากร้ายแรงก็อาจถูกขับไล่ออกจากหมู่บ้านก็สามารถเป็นไปได้ เป็นต้น ส่วนในด้านความเชื่อนั้นชนเผ่าลาหู่เชื่อว่า ก่อศา คือพระเจ้าที่สร้างสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงในโลกนี้ เป็นผู้สร้างสรรพสิ่งที่ตั้งงามทั้งหลายในโลกนี้เป็นผู้ที่ทำให้เรามีความสุขและบันดาลสรรพสิ่งต่าง ๆ ให้แก่เรา ถ้าหากเราทำทำผิดหรือทำสิ่งไม่ดีก็จะถูกลงโทษได้ ,สมาคมศูนย์รวมการศึกษาและวัฒนธรรมของชาวไทยภูเขา (2016)

ก่อนที่ผู้ทำวิจัยจะกลับมาเชื่อในพระเยซูคริสต์นั้นผู้ทำวิจัยเองก็มีความเชื่อดั้งเดิมตามบรรพบุรุษคือเชื่อในหมู่ภูตผีปีศาจ โดยมีความเชื่อไว้ในธรรมชาติทุกสิ่งนั้นจะมีผีที่สิงสถิตย์อยู่ ไม่ว่าจะ เป็นในต้นไม้ใหญ่ก็จะมีผีที่สิงสถิตย์อยู่ ดังนั้นก่อนที่ชนเผ่าลาหู่จะทำการตัดไม้มาเพื่อใช้ประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งนั้นต้องทำพิธีบูชาขอต้นไม้ก่อนจึงจะทำการตัดต้นไม้ได้ทุก ๆ ได้ หรือถ้าหากคนในหมู่บ้านต้องการออกไปล่าสัตว์นั้นต้องไปแจ้งความประสงค์ต่อกะแซ คือ ผู้นำหมู่บ้าน ให้ทราบก่อนหรือบางทีต้องแจ้งให้จาหลี่ คือ ช่างตีเหล็กเพื่อจะขอให้ทำพิธีขอพรสำหรับปืนและมิดที่จะนำไปใช้ในการล่าสัตว์ในครั้งนั้นด้วย หรือแม้แต่ในแม่น้ำลำคลองก็มีความเชื่อว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คอยกำกับดูแลอยู่ ไม่ว่าจะเราจะหากุ้ง หอย ปู ปลา ก็ต้องทำพิธีขอจากเจ้าที่ที่เป็นผู้ปกปักรักษา ก่อน และที่สำคัญเราไม่สามารถทิ้งสิ่งปฏิกูลหรือซากสัตว์ต่าง ๆ ลงในแม่น้ำลำคลองได้ เพราะจะทำให้ผิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (ผีผี) ซึ่งหากมีคนในหมู่บ้านทำผิดในเรื่องดังกล่าวเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วก็มีความเชื่อว่าจะเกิดเพศภัยในหมู่บ้านจะมีปัญหาเกิดขึ้นไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง และเมื่อเกิดปัญหาแล้วต้องให้โตโบ คือ พระหรือนักบวชที่ทำหน้าที่สั่งสอนคนให้เป็นคนดีหรือมีหน้าที่ประกอบพิธีกรรมในหมู่บ้านนั้นมาประกอบพิธีขอขมาแก่เจ้าป่าเจ้าเขาตามที่ได้กระทำผิดไป ดังนั้นชนเผ่าลาหู่ที่นับถือผีสางเทวดาหรือเจ้าป่าเจ้าเขานั้นจึงมักที่จะกลัวการกระทำผิดต่อธรรมชาติเป็นอย่างมากเพราะจะทำให้เกิดเรื่องไม่ดีในครอบครัวและชุมชนได้

สำหรับชนเผ่าลาหู่ในประเทศไทยนั้นถือได้ว่าดำรงชีวิตได้ด้วยพึ่งพาอาศัยป่า โดยหลักๆแล้ว ชนเผ่าลาหู่มีอาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลักของชนเผ่าลาหู่ ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน การทำ การเกษตรของชนเผ่าลาหู่ส่วนใหญ่จะมีทั้งการปลูกพืช โดยพืชที่ชนเผ่าลาหู่มักจะปลูกเพื่อการ ดำรงชีพคือการปลูกข้าวไร่ การทำข้าวไร่ถือเป็นอาชีพหลักของชนเผ่าลาหู่ที่มักจะทำการเพาะปลูก ข้าวไร่ทุกๆปี ในอดีตนั้นชนเผ่าลาหู่จะทำการเพาะปลูกเพื่อการบริโภคในครัวเรือนเท่านั้น ไม่ได้มีไว้ ขายแต่อย่างใด พืชอีกชนิดหนึ่งที่ชนเผ่าลาหู่จะทำการเพาะปลูกคือการปลูกข้าวโพด ข้าวโพดถือว่าเป็น พืชที่ชนเผ่าลาหู่เพาะปลูกรองลงมาจกข้าวไร่ ซึ่งข้าวโพดนี้โดยส่วนใหญ่ชนเผ่าลาหู่จะเพาะปลูก เพื่อใช้เป็นอาหารของสัตว์และเพื่อการบริโภคภายในครัวเรือนด้วยเช่นกัน ส่วนสัตว์เลี้ยงที่ชนเผ่าลาหู่ มักจะใช้เลี้ยงนั้นโดยส่วนใหญ่จะได้แก่หมูและไก่ ในอดีตนั้นชนเผ่าลาหู่จะเลี้ยงสัตว์นอกจากเพื่อการ บริโภคในครัวเรือนแล้วยังเลี้ยงสัตว์เพื่อใช้ในพิธีกรรมต่างๆในด้านความเชื่อดด้วย การเลี้ยงสัตว์ของ ชนเผ่าลาหู่จะเลี้ยงแบบปล่อยไว้ได้ถุนบ้าน หรือเลี้ยงแบบปล่อยในหมู่บ้านเพื่อให้สัตว์นั้นหากินเอง ตามธรรมชาติ และอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นวิถีชีวิตของชนเผ่าลาหู่คือการล่าสัตว์เพื่อการบริโภคในครัวเรือน และการเก็บของป่าเพื่อการบริโภคและเพื่อนำไปขาย ในแต่ละปีจะมีช่วงที่ป่าจะให้ผลผลิตเพื่อการ ดำรงชีพของชนเผ่าลาหู่ไม่ว่าจะเป็น ลูกก่อ หรือดอกไม้กวาดที่ชาวบ้านมักจะเก็บและนำไปขายให้กับ ผู้ที่รับซื้อเพื่อเป็นรายได้สำหรับครอบครัว อย่างไรก็ตามในด้านของการทำการเกษตรและการเลี้ยง สัตว์เลี้ยงของชนเผ่าลาหู่มีแนวคิดและวิธีการที่เปลี่ยนไปจากในอดีตที่ชนเผ่าลาหู่จะเพาะปลูก ข้าวไร่และข้าวโพดเพื่อการบริโภคภายในครัวเรือนหรือเพื่อเป็นอาหารของสัตว์ แต่ในปัจจุบันกลับ พบว่ามีบุคคลในชนเผ่าลาหู่หลายคนทำการเกษตรเพื่อการค้าขาย กล่าวคือการปลูกข้าวไร่หรือการ ปลูกข้าวโพดเพื่อการจำหน่ายเป็นหลัก จากสิ่งนี้จึงทำให้เห็นว่ามีแนวคิดแบบบริโภคนิยมเข้ามามีส่วนร่วม ในวิถีชีวิตของชนเผ่าลาหู่ในปัจจุบัน เมื่อชนเผ่าลาหู่ปลูกข้าวไร่หรือข้าวโพดเพื่อการค้าขาย และ ด้วยความที่ชนเผ่าลาหู่ไม่มีความรู้ในด้านการเกษตรจึงทำให้ข้าวโพดหรือข้าวไร่ที่ปลูกไปนั้นเมื่อนำไป ขายแล้วได้กำไรที่น้อยหรือขาดทุน จึงส่งผลทำให้มีการแผ้วถางป่า มีการตัดไม้ และมีการเผาป่าเพิ่ม เพื่อเพิ่มกำลังในการผลิตให้มากขึ้น โดยที่ไม่ได้คิดคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดจากการตัดไม้ทำลายป่า หรือเผาป่า

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย ผู้ศึกษาวิจัยได้ใช้หลักการในการสร้างคริสตศาสนศาสตร์ตามแนวทางของ แสตนลีย์ เกรนซ์ ที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือ *คริสตศาสนศาสตร์ใกล้ตัว* โดยสาธัญญ์ บุญเกียรติ (2560) ที่ได้เสนอแนวทางในการสร้างคริสตศาสนศาสตร์ที่ดีว่าต้องมีแหล่งข้อมูลของคริสตศาสนศาสตร์ประกอบไปด้วยความจริงจากพระคัมภีร์ มรดกทางคริสตศาสนศาสตร์ของคริสตจักรและบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ดังนั้นวิธีการดำเนินงานวิจัยเรื่องคริสตศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยได้อาศัยหลักการดังต่อไปนี้

3.1. พระคริสตธรรมพระคัมภีร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ

การศึกษาความจริงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์คือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการศึกษาและยังเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญในการสร้างคริสตศาสนศาสตร์ที่ดีเพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้าที่มาถึงมนุษย์เป็นการที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองและเป็นการสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์เพื่อให้มนุษย์ดำเนินตามพระประสงค์ของพระองค์ สำหรับคริสตชนแล้วพระคริสตธรรมคัมภีร์มีสิทธิอำนาจสูงสุด พระคัมภีร์คือพระวจนะที่พระเจ้าทรงดลใจให้มนุษย์เขียนขึ้นเพื่อถ่ายทอดพระประสงค์ของพระองค์เพื่อให้มนุษย์ได้รู้จักพระเจ้าและรับความรอดที่มาจากพระองค์ เป็นประโยชน์ในการสั่งสอนตักเตือนว่ากล่าวและปรับปรุงแก้ไขให้บุคคลดำเนินตามน้ำพระทัยของพระองค์ หากเราเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตในโลกนี้เหมือนกับการเดินทาง พระคริสตธรรมคัมภีร์ก็เปรียบเสมือนเข็มทิศหรือแผนที่ที่คอยชี้แนะชี้ทางในการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า พระเจ้าทรงใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์สื่อสารกับเราในแต่ละวัน หากเราอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอและอ่านตลอดทั้งเล่มเราจะพบว่าหลายสิ่งหลายอย่างที่เรอาจพบในพระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นเกี่ยวข้องกับบางสิ่งบางอย่างที่เรากำลังทำอยู่และบางครั้งเราอาจรู้สึกว้าพระคริสตธรรมคัมภีร์กำลังพูดกับเราโดยตรงเช่นกัน สิทธิอำนาจของพระคริสตธรรมคัมภีร์อยู่ที่เนื้อหาของพระคริสตธรรมคัมภีร์เองเพราะสิ่งที่บันทึกไว้เป็นความจริงซึ่งได้รับการยืนยันจากคนชั่วอายุหนึ่งถึงอีกชั่วอายุหนึ่งถึงแม้ว่าจะเขียนมาเนิ่นนานหลายพันปีแล้วแต่ก็ยังสามารถประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ในปัจจุบันเพราะความจริงที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นความจริงอันสมบูรณ์ที่ใช้ได้กับคนทุกยุคทุกสมัย

ผู้เชื่อยังถือว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นสื่อแห่งพระคุณที่พระเจ้าใช้ในการสื่อสารกับมนุษย์ตั้งนั้นแล้ว พระคริสตธรรมคัมภีร์จึงไม่ใช่เพียงการบันทึกถ้อยคำของมนุษย์หรือเป็นความรู้ที่ธรรมดาเท่านั้น แต่พระคริสตธรรมคัมภีร์ถือว่าเป็นความจริงที่มาจากพระเจ้า ดังนั้นผู้ที่ศึกษาจึงต้องศึกษาด้วยความยำเกรงเพราะความยำเกรงของผู้ที่ศึกษาเรื่องราวความจริงของพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งความรู้

ผู้เชื่อควรใช้เวลาในการศึกษาใคร่ครวญพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นประจำ เพื่อที่จะให้พระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นเป็นบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิตไม่ว่าจะเป็นส่วนของหน้าที่การงานหลักคิด ตลอดจนใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์นั้นทำหน้าที่ในการตรวจสอบความถูกต้องในการทำการศึกษาครีสต์ศาสนศาสตร์ในเรื่องต่างๆ ดังนั้นแล้วการสร้างคริสตศาสนาศาสตร์ที่ดีจึงจำเป็นต้องศึกษาจากแหล่งข้อมูลที่เป็นความจริงคือพระคริสตธรรมคัมภีร์ และศึกษาจากหลักคำสอนที่ถูกต้องตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ให้การรับรอง

ดังนั้น จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงทำการศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์พันธสัญญาเดิมที่มีการบันทึกถึงเรื่องราวของการทรงสร้างของพระเจ้า และในพันธสัญญาใหม่ที่บันทึกถึงเรื่องที่เราจะเป็นคนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อตามคำสอนขององค์พระเยซูคริสต์ แล้วทำการศึกษาวิเคราะห์ว่าพระเจ้ามีพระประสงค์ให้ผู้เชื่อมีท่าทีหรือจุดยืนอย่างไรต่อธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

3.2. หลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่นๆ เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ

การสร้างคริสตศาสนศาสตร์ที่ดีนั้นนอกจากจะศึกษาจากแหล่งความจริงที่มาจากพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ผู้ทำการศึกษาจำเป็นต้องทำการศึกษาจากหลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่นๆ ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบันที่ได้ทำการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ในรูปแบบของวรรณกรรม หลักข้อเขียน บทเรียน หรืออาจจะเป็นบทเพลงก็ได้ หลักคำสอนของผู้เชื่อเป็นเหมือนมรดกทางคริสตศาสนศาสตร์ที่สืบทอดกันมา เมื่อผู้ทำการศึกษาได้ทำการศึกษานั้นจะต้องนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์โดยใช้พระคัมภีร์เป็นเครื่องมือตรวจสอบความถูกต้องว่าคริสตศาสนศาสตร์หรือข้อความเชื่อของผู้เชื่อในอดีตหรือของบุคคลในปัจจุบันนั้นๆถูกต้องตามพระคริสตธรรมคัมภีร์หรือไม่ การศึกษาครีสต์ศาสนศาสตร์หรือหลักคำสอนของผู้เชื่อในอดีตยังช่วยทำให้ผู้วิจัยเห็นแนวทางที่ถูกสร้างไว้ในอดีตแล้วนำมาวิเคราะห์ถึงข้อดีข้อเสียหรือจุดเด่นและจุดด้อยของคริสตศาสนศาสตร์นั้นๆโดยใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นบรรทัดฐาน เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ที่ศึกษาที่จะสามารถสร้างคริสตศาสนศาสตร์ที่เหมาะสมกับบริบทของตนเองได้

ในการศึกษานี้ผู้ทำการศึกษาจึงเลือกทำการศึกษาครีสต์ศาสนศาสตร์หรือหลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่นๆที่กล่าวถึงเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้าและหรือการที่ผู้เชื่อจะทำหน้าที่คนต้นเรือนที่

สัตย์ชื่อ เพื่อแสวงหาหลักการและสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยและบริบทชนเผ่าลาหู่

นอกจากผู้ทำการศึกษาจะทำการตรวจสอบความถูกต้องของหลักคำสอนจากผู้เชื่อตามมาตรฐานของพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้วอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญคือผู้ทำการศึกษาทำการศึกษาเกี่ยวกับบริบทของสังคมไทยและบริบทของสังคมชนเผ่าลาหู่ด้วยเช่นกันเพื่อสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์ที่เหมาะสมกับบริบท ที่จะสามารถนำผลการศึกษานี้ไปประยุกต์ใช้ตามบริบทของท้องถิ่นได้อย่างเหมาะสมและเกิดผลต่อไป

3.3. การสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ

เมื่อผู้ทำการศึกษาวิจัยได้ทำการศึกษาจากแหล่งข้อมูลที่เป็นเอกสารวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและแหล่งข้อมูลที่เป็นความจริงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ตลอดจนทำการศึกษาครีสต์ศาสนศาสตร์หรือหลักคำสอนจากผู้เชื่อทั้งในอดีตและปัจจุบันและทำการศึกษาบริบทของสังคมไทย ที่โดยส่วนใหญ่ชนประชากรยังนับถือพุทธศาสนา อีกทั้งศึกษาบริบทของชนเผ่าลาหู่แล้ว ดังนั้นจึงนำมาสู่การสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานความจริงจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ตลอดจนการนำคำสอนผู้เชื่อคนอื่นๆ มาทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์แล้วจึงนำไปสู่การประยุกต์คริสต์ศาสนศาสตร์ให้เข้ากับบริบทท้องถิ่นอย่างเหมาะสมและนำเสนอแนวทางการที่ผู้เชื่อหรือคริสตจักรจะมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติอย่างเหมาะสม เพื่อที่จะให้คริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติเป็นคริสต์ศาสนศาสตร์ที่มีชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เชื่อหรือคริสตจักรไทยและชนเผ่าลาหู่ที่จะสามารถสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง เกิดจิตสำนึกในการดูแล อนุรักษ์สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง และนำไปสู่ความเข้าใจและการลงมือปฏิบัติได้อย่างถูกต้องของผู้เชื่อและคริสตจักรไทยและชนเผ่าต่อไป

บทที่ 4 ผลการวิจัย

4.1 ปัจจัยที่ส่งผลให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่ทำลายธรรมชาติ

จากการศึกษาข้อมูลและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย โดยได้ทำการศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ คำสอนจากผู้เชื่อคนอื่นๆ และศึกษาบริบทของสังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่ ทำให้เห็นว่าปัจจัยที่ทำให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่มีการทำลายธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นการถางป่า การตัดต้นไม้ การเผาป่า หรือการล่าสัตว์ สิ่งเหล่านี้นอกจากจะเกิดจากความจำเป็นที่จะต้องทำเพื่อเลี้ยงชีพหรือเพื่อสร้างที่อยู่อาศัย หรือจากความต้องการในการบริโภคที่สูงแล้ว ยังมีปัจจัยอื่นที่ทำให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่มีการทำลายธรรมชาติโดยเกิดการทำลายธรรมชาติเนื่องจากความเข้าใจทางศาสนาที่คาดเคลื่อน

4.1.1. การทำลายธรรมชาติเนื่องจากการทำการเกษตรและสร้างที่อยู่อาศัย

การที่มนุษย์สามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้นั้นจะต้องอาศัยปัจจัยหลายประการด้วยกัน กล่าวคือต้องกินอาหารซึ่งอาจได้จากพืชหรือสัตว์ ต้องสูดเอาออกซิเจนที่มีอยู่ในอากาศ ต้องใช้น้ำที่มีอยู่ในที่ต่างๆ เพื่อดื่มและเพื่อชำระล้างสิ่งสกปรก ต้องมีเครื่องนุ่งห่มเพื่อให้ร่างกายอบอุ่นหรือป้องกันความร้อนต้องมีที่อยู่อาศัยเพื่อใช้เป็นที่พักบังแดดฝนและอันตรายที่ได้รับ และเมื่อเวลาเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยก็จำเป็นต้องมียารักษา สิ่งต่างๆ ที่เป็นปัจจัยในการดำรงชีพดังที่ได้กล่าวแล้วล้วนเป็นสิ่งที่มิได้อยู่หรือมีแหล่งที่มาจากธรรมชาติทั้งสิ้น อาหารจำพวกพืชผักผลไม้แม้จะเป็นผลผลิตที่มนุษย์จะปลูกหรือสร้างขึ้นเอง แต่พวกพืชเหล่านั้นก็ต้องอาศัยแสงแดดปุ๋ยและน้ำซึ่งมีอยู่ในธรรมชาติจึงทำให้พืชเจริญเติบโตเกิดดอกออกผลได้ เมื่อเราพิจารณาถึงปัจจัยที่ส่งผลให้คนไทยและชนเผ่าลาหู่มีการทำลายธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นการตัดไม้ทำลายป่า การเผาป่า การล่าสัตว์ หรือการกระทำอื่นๆ ในทำนองที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ธรรมชาติ พบว่าประการแรกที่ทำให้เกิดการทำลายธรรมชาติคือเป็นการกระทำที่เกิดจากความจำเป็นในด้านของการเกษตร ไม่ว่าจะเป็นในภาคของการเกษตรแบบทำไร่ ทำสวน ทำนา หรือการเลี้ยงปศุสัตว์ ที่พบว่าในประเทศไทยนั้นประชากรส่วนใหญ่ยังมีอาชีพการทำเกษตร 80% และผลผลิตจากการเกษตรเองเป็นสินค้าส่งออกสำคัญของไทยเช่น ข้าว ข้าวโพด และยางพารา เป็นต้น ในอดีตนั้นการทำเกษตรในสังคมไทยหรือแม้แต่สังคมชนเผ่าลาหู่จะเป็นลักษณะการทำแบบพออยู่ พอกิน ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวงรัชการที่ 9 แต่ใน

ปัจจุบันนี้เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าไม่ว่าจะเป็นสังคมไทยหรือสังคมลาหูนั่นแม้ว่าประชากรส่วนใหญ่จะมีอาชีพทำการเกษตร แต่ก็จะเป็นเกษตรแบบพาณิชย์กล่าวคือในอดีตหนึ่งคร้วเรือนมักจะทำการเกษตรเพื่อพอกินในคร้วเรือนเท่านั้น แต่ปัจจุบันหนึ่งคร้วเรือนมักจะทำการเกษตรเพื่อการค้าขายเป็นหลัก ยิ่งปัจจุบันนี้มีนายทุนที่เข้ามาเป็นทุนในการทำการเกษตรมากขึ้นทำให้ชาวบ้านก็ต้องดิ้นรนหาที่ทำกินมากขึ้นจนนำไปสู่การทำลายธรรมชาติ เริ่มตั้งแต่การแผ้วถางป่ามากขึ้นเพื่อต้องการกำลังในการผลิตของพืชผลให้มากขึ้นตามด้วย หรือมีการใช้สารเคมีในการทำการเกษตร เพื่อเป็นการกำจัดศัตรูพืชและแมลงที่จะมาทำลายผลผลิตของเกษตรกรซึ่งผลกระทบของการใช้สารเคมีคือการทำให้ดินเสื่อมสภาพและมีผลกระทบต่อผู้ที่เป็เกษตรกรรวมทั้งผู้บริโภคเช่นกัน นอกจากการแผ้วถางป่าและการใช้สารเคมีในการเกษตรแล้วยังมีการเผา เช่นชนเผ่าลาหูนี่เมื่อมีการแผ้วถางป่าเสร็จแล้วก็จะรอให้วัชพืชที่ถูกแผ้วถางนั้นแห้ง จากนั้นก็จะทำการเผาเพราะเป็นการง่ายในการกำจัดวัชพืชและการเตรียมหน้าดินสำหรับการเพาะปลูกด้วย หรือชาวนาในภาคเหนือมักจะเผาฟางข้าวหลังจากทำการเก็บเกี่ยวเสร็จ เพราะเข้าใจว่าถ้าฟางข้าวจะเป็นปุ๋ยและจะทำให้ผลผลิตในรอบต่อไปจะดีขึ้น หรือการเผาไร่ อ้อยก่อนที่จะมีการตัดอ้อยเพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการตัดอ้อย แต่การเผานี้ก็ส่งผลกระทบต่อมลภาวะในอากาศ อย่างไรก็ตามผลที่เกิดจากการทำการเกษตรโดยเฉพาะพื้นที่นอที่อาศัยอยู่บนที่ราบสูงปัจจุบันมักที่จะถูกทางเจ้าหน้าที่ป่าไม้ หรือหน่วยอนุรักษ์จับกุมและดำเนินคดีตามกฎหมายเนื่องจากการแผ้วถางป่า บุกรุกป่า ในพื้นที่ป่าสงวนเพื่อการทำมาหาเลี้ยงชีพ ประการที่สองคือความจำเป็นในเรื่องที่อยู่อาศัย นอกจากสังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหูนี่จะมีความจำเป็นที่ต้องใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในด้านของการทำการเกษตรแล้ว ในเรื่องที่อยู่อาศัยก็ยังเป็นหนึ่งในปัจจัยที่มีความจำเป็น เพื่อใช้เป็นที่พักบังหลบแดดหลบฝน หรือเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินด้วย จากการศึกษาพบว่าไม่ว่าจะเป็นสังคมไทยหรือสังคมชนเผ่าลาหูนี่ตั้งแต่อดีตเป็นต้นมาจวบจนปัจจุบันมักจะสร้างบ้านจากวัสดุที่สามารถสรรหาได้จากในป่า โดยเฉพาะพื้นที่นอชนเผ่าที่มีต้นทุนทางสังคมที่ต่ำ มักจะสร้างบ้านในลักษณะเพิงพักชั่วคราวที่สร้างมาจากวัสดุที่เป็นธรรมชาติโดยส่วนใหญ่ เช่นการตัดต้นไม้เพื่อทำเสาบ้าน หรือการตัดต้นไม้เพื่อทำฝาบ้าน หรือการเกี่ยวหญ้าคาเพื่อนำมาแปรรูปเป็นหลังคา หรือแม้กระทั่งคนที่มีฐานะที่ร่ำรวยก็ตามก็จะมีการสร้างบ้านที่ใหญ่โตโดยใช้วัตถุดิบที่มาจากทรัพยากรธรรมชาติทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตามเมื่อเราพิจารณาจากทั้งสองประการนี้แล้วพบว่ามนุษย์มีความจำเป็นอย่างมากในการที่ต้องพึ่งพาอาศัยธรรมชาติเพื่อการดำรงชีพ ธรรมชาติจึงเป็นเหมือนแหล่งของชีวิต ฉะนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหูนี่ต้องหาแนวทางในการที่จะอยู่ร่วมกับธรรมชาติให้ได้ โดยที่ไม่เกิดการเบียดเบียนธรรมชาติมากเกินไป และเมื่อเราเห็นว่าธรรมชาติคือสิ่งที่จำเป็นในชีวิต

แล้ว เราควรที่จะช่วยกันดูแลอนุรักษ์ธรรมชาติโดยการสร้างจิตสำนึกที่ดีต่อธรรมชาติเพื่อให้อยู่กับเราไปให้นานที่สุด อีกสิ่งหนึ่งที่เราควรพิจารณาคือเมื่อเรานำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้แล้วคือการทำ เราต้องมีการทดแทนในสิ่งที่สูญเสียไปยกตัวอย่างเช่น ถ้าเราตัดต้นไม้ในสวนของเราหนึ่งต้นเราจะต้องปลูกทดแทนหนึ่งต้น หรือการสร้างฝายชะลอน้ำธรรมชาติ เป็นต้น เหมือนอย่างที่เราคริสตธรรม คัมภีร์ได้บันทึกไว้ใน ลูกาบทที่ 16:1-13 ในเรื่องของคนต้นเรือนที่สัจย์ชื่อ ที่ต้องสัจย์ชื่อในสิ่งที่พระเจ้าให้เรา กล่าวคือการทำที่เราจะไม่เอาเปรียบธรรมชาติที่พระเจ้าให้เรามากเกินไป

4.1.2. การทำลายธรรมชาติเนื่องจากกระแสบริโภคนิยม

จากการพัฒนาทางเศรษฐกิจของสังคมไทยทำให้เกิดกระแสบริโภคนิยมที่ทุกคนเหมือนต้องแข่งขันกันทุกวัน และความทันสมัยที่สะดวกที่รุกเข้าสู่อสังคมนิยมโดยผ่านสื่อต่างๆเป็นการบริโภค ในระบบทุนนิยมที่กระตุ้นให้เกิดการซื้อโดยไม่จำเป็น มีสิ่งฟุ่มเฟือย ทำให้สังคมไทยหรือสังคมชนเผ่า นั้นต่างก็ต้องมีรายจ่ายเพิ่มขึ้น เกิดการพึ่งตนเองลดน้อยลง เนื่องจากการบริโภคเป็นไปตามกระแส ของสังคมใหญ่ ทำให้ฐานการดำรงชีพของชุมชนเปลี่ยนไป เศรษฐกิจภายในชุมชนต้องพึ่งพิงระบบ ตลาดมากขึ้น กระแสบริโภคนิยมภายใต้ระบบทุนนิยมมาพร้อมค่านิยมใหม่ในการดำรงชีพ ซึ่งส่งผลให้ รายจ่ายของสังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่ในด้านต่างๆมีเพิ่มมากขึ้น ทำให้การพึ่งตนเองในด้าน ปัจจัยสี่ลดน้อยลง โดยแนวคิดแบบกระแสบริโภคนิยมนี้ทำให้ประชาชนมีความอยากมากขึ้น กล่าวคือ มีความอยากได้ อยากเป็น อยากมี ตามกระแสของสังคม ซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติเป็นอย่างยิ่ง จากอดีตที่มีการตัดไม้เพื่อการสร้างที่อยู่อาศัยสำหรับตน แต่ กระแสบริโภคนิยมนี้ทำให้คนมีการตัดไม้ทำลายป่าเพื่อการค้าขายให้กับนายทุน หรือกระทำตามคำสั่ง ของนายทุนที่มีอำนาจเงินเหนือกว่า ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติในประเทศไทยถูกทำลาย และมีการ ใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือยไม่รู้คุณค่า อีกประเด็นหนึ่งคือการทำชุมชนในปัจจุบันพึ่งพิงใหญ่ เป็นหลัก ดังนั้นผู้ที่มีทรัพยากรมากย่อมมีจำนวนทุนที่สูงในการลงทุน จึงทำให้โอกาสในการเข้าถึง ทรัพยากรของชาวบ้านธรรมดาเกิดขึ้นน้อยมาก ซึ่งถูกเรียกว่าเป็นการผูกขาดทางเศรษฐกิจโดยทุน นิยมมีแรงจูงใจในการดำเนินการต่างๆโดยมุ่งเน้นการทำกำไรหรือผลประโยชน์ให้กลับคืนมามากที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้ ฉะนั้นแล้วไม่ว่าจะเป็นสังคมไทยหรือสังคมใดๆ เราจึงมักจะพบนายทุนที่มักจะจับ จองซื้อที่ดินหรือซื้อแหล่งทรัพยากรธรรมชาติต่างๆเช่น แหล่งน้ำ ป่าไม้ พืชพรรณที่อยู่ในธรรมชาติ ถูกสัมปทานจากนายทุนมาสู่การประกอบธุรกิจซึ่งทำให้ชาวบ้านธรรมดาไม่สามารถที่จะเข้าถึง แหล่งทรัพยากรเหล่านั้นได้ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาแหล่งทรัพยากรเหล่านั้นอาจจะยังเป็นป่าชุมชนแต่ต่อมาก็

ถูกพัฒนาเป็นของนายทุนทรัพยากรที่เป็นต้นทุนในการดำรงเลี้ยงชีพของผู้คนจึงถูกช่วงชิงมาจากทรัพยากรของบุคคลที่มีรายได้น้อยหรือคนขายของของสังคม

4.1.3 การทำลายธรรมชาติเนื่องจากความเข้าใจทางศาสนาที่คาดเคลื่อน

จากฐานความคิดความเข้าใจของคริสเตียนตั้งแต่ในอดีตเป็นต้นมาไม่ว่าจะเป็นสังคมคริสเตียนไทยและโดยเฉพาะสังคมคริสเตียนชนเผ่าลาหู่ที่มีหลักความคิดความเข้าใจที่คาดเคลื่อนไปจากความจริงอยู่ 2 ประการคือ

ประการที่แรก ความเข้าใจที่คาดเคลื่อนต่อพระคริสตธรรมคัมภีร์ในเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้า เนื่องจากความเชื่อในเรื่องการทรงสร้างที่ปรากฏในพระธรรมปฐมกาลบทที่ 1 และบทที่ 2 นี้ โดยเฉพาะบทที่ 1 :26 “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลา ในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด” ประโยคที่กล่าวว่า “ให้ครอบครอง” หรือ “ให้ปกครอง” ทำให้ผู้เชื่อมีความเข้าใจว่าสรรพสิ่งทั้งปวงในโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติ ป่าไม้ แม่น้ำ ลำธาร รวมทั้งทรัพยากรต่างๆ นั้นพระเจ้าได้สร้างขึ้นมาเพื่อมนุษย์ให้ได้ใช้ประโยชน์ จากแนวความเข้าใจต่อพระคัมภีร์ในเรื่องการทรงสร้างที่ว่าพระเจ้าสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงเพื่อให้มนุษย์เป็นผู้ครอบครองซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจว่าตนนั้นคือเจ้าของ จึงสามารถใช้ประโยชน์จากธรรมชาติได้ตามใจตนเองจนลืมไปว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ทำให้คริสตชนหลายคนที่มีความเข้าใจที่คาดเคลื่อนมีพฤติกรรมในการใช้ประโยชน์หรือแสวงหาผลประโยชน์จากธรรมชาติมากเกินไป หรือบางคนก็ใช้ความเข้าใจที่คาดเคลื่อนนี้ที่เป็นเหมือนข้ออ้างในการแสวงหาผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากธรรมชาติ จนกลายเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อทั่วโลกที่ทำให้สภาพอากาศเกิดการเปลี่ยนแปลง

ประการที่สอง ความเข้าใจที่คาดเคลื่อนตามทฤษฎีของเทวสันนิยมนและทฤษฎีการสร้างอย่างต่อเนื่องเป็นอีกปัจจัยที่ทำให้สังคมไทยหรือสังคมชนเผ่าลาหู่โดยเฉพาะที่เป็นผู้เชื่อนั้นมีการทำลายธรรมชาติเพราะจากทฤษฎีของเทวสันนิยมนที่สอนว่าเมื่อพระเจ้าได้สร้างจักรวาลและสรรพสิ่งภายในแล้วพระเจ้านั้นก็ปล่อยให้จักรวาลและสรรพสิ่งภายในนั้นเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ กล่าวคือเมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลกนี้แล้ว พระเจ้าก็ปล่อยให้โลกนี้ขับเคลื่อนตัวมันเองโดยที่พระเจ้าไม่ได้สนใจควบคุมดูแลสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง จากความเข้าใจที่คาดเคลื่อนนี้ส่งผลกระทบต่อการทำลายธรรมชาติจากน้ำมือของมนุษย์ เพราะมีความเข้าใจว่าพระเจ้านั้นอยู่ห่างไกลและไม่ได้สนพระทัยในการที่จะดูแลสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง โดยเฉพาะชนเผ่าลาหู่ที่เมื่อพูดถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้าง

จักรวาลแล้วมีความเข้าใจว่าพระเจ้านั้นนั่งอยู่บนบัลลังสวรรค์เท่านั้น จึงทำให้ผู้เชื่อที่มีความเชื่อในพระเจ้าไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้าผู้ที่เป็นเจ้าของธรรมชาติ อีกประเด็นหนึ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่คาดเคลื่อนจนส่งผลให้เกิดการทำลายธรรมชาติคือความเข้าใจตามทฤษฎีการสร้างอย่างต่อเนื่องตามแนวคิดนี้คือทุกวินาทีพระเจ้ายังทรงสร้างจักรวาลและสรรพสิ่งในจักรวาลอย่างต่อเนื่อง ตามแนวคิดนี้เป็นการสร้างภาพจินตนาการในสมองของมนุษย์ว่าถึงแม้เราจะใช้ทรัพยากรไปมากเท่าไรก็ไม่มีความหมดเพราะมีพระเจ้าที่ทำหน้าที่เป็นผู้สร้างทดแทนให้อยู่แล้ว

อย่างไรก็ตามเมื่อเราพิจารณาลักษณะสองประการสำคัญเกี่ยวกับความเข้าใจที่คาดเคลื่อนทางศาสนาที่ทำให้เกิดการทำลายธรรมชาตินั้นอาจเกิดจากการที่ผู้เชื่อไม่ได้สนใจในการศึกษาเรียนรู้พระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างจริงจัง หรือผู้อภิบาลที่ไม่ได้ใส่ใจในการสอนความเข้าใจที่ถูกต้อง จึงเป็นหน้าที่สำคัญของผู้อภิบาลที่จะสอนและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องตามพระคริสตธรรมคัมภีร์และตามคริสต์ศาสนศาสตร์ที่ถูกต้องตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ความเข้าใจที่คาดเคลื่อนทางศาสนาที่ทำให้เกิดการทำลายธรรมชาตินั้นไม่ได้ปรากฏเฉพาะในคำสอนของทางคริสต์ศาสนาเท่านั้น แต่อาจมีคำสอนที่คาดเคลื่อนของทางศาสนาอื่นๆหรือความเชื่ออื่นด้วยที่ส่งผลให้เกิดการทำลายธรรมชาติ

อีกในหนึ่งมีคำสอนที่ผิดเพี้ยนที่อ้างว่าชีวิตของผู้เชื่อนั้นต้องมีชีวิตที่มั่งคั่งฝ่ายทรัพย์สินเงินทองและต้องมีสุขภาพร่างกายที่ดีแข็งแรงโดยคำสอนนั้นถูกเรียกว่ากิตติคุณแห่งความมั่งคั่ง (Prosperity Gospel) ที่กำลังสอนและนำเสนอความเชื่อแบบนี้ไปทั่วโลกและทั่วคริสตจักรในประเทศไทยจนส่งผลให้ผู้คนนั้นมุ่งแต่แสวงหาผลประโยชน์จากธรรมชาติ เช่นการลักลอบตัดต้นไม้ขาย หรือการล่าสัตว์เพื่อจำหน่าย เป็นต้น โดยไม่ได้สนใจว่าทรัพยากรเหล่านั้นเหลือน้อยลงเต็มที

4.2 การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติของสังคมไทยและภูมิปัญญาชนเผ่าลาหู่

จากการวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ทำให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่มีการทำลายธรรมชาตินั้นทำให้เราเห็นถึงสิ่งที่เกิดจากความจำเป็น สิ่งที่เกิดจากกระแสของการบริโภคนิยม และสิ่งที่เกิดจากความเข้าใจที่คาดเคลื่อนทางศาสนา แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเราทำการศึกษาหลักการจากพระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ รวมทั้งคำสอนของผู้เชื่อในอดีตที่กล่าวถึงธรรมชาติในฐานะการทรงสร้างของพระเจ้า และธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างให้เป็นระบบระเบียบ ตลอดจนการที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์อย่างมีวัตถุประสงค์ อีกทั้งการศึกษาจากหลักคำสอนของพระเยซูคริสต์ ทำให้การศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย ได้แนวความเข้าใจต่อพระคริสตธรรมคัมภีร์และคริสต์ศาสนศาสตร์ของผู้เชื่อคนอื่นๆที่สอนเรื่องการทรงสร้างและการอนุรักษ์

ตลอดจนทำให้เราเห็นถึงแนวทางที่ประชาชนคนไทยและคนชนเผ่าลาหู่จะสามารถมีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติได้อย่างเหมาะสม การศึกษาเรื่องของธรรมชาติในฐานะการทรงสร้างของพระเจ้าทำให้ผู้เชื่อมีแนวความเข้าใจที่ถูกต้องต่อการตอบสนองต่อธรรมชาติในฐานะการทรงสร้างของพระเจ้า และทำให้เห็นแนวทางของสังคมไทยและการนำภูมิปัญญาของคนชนเผ่าลาหู่มาใช้ในการตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ อีกทั้งเห็นแนวทางของคริสตจักรในฐานะตัวแทนแห่งการอนุรักษ์ธรรมชาติ

4.2.1 การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติในฐานะการทรงสร้างของพระเจ้า

จากการศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการทรงสร้างของพระเจ้า ทำให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงจากความว่างเปล่า และการทรงสร้างของพระเจ้านั้นพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงโดยคำตรัสของพระองค์เท่านั้น สิ่งทั้งปวงต่างๆ ก็บังเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นดิน น้ำ แสงแดด อากาศ ต้นไม้ พืชหญ้า หรือสัตว์นานาชนิดรวมแม้กระทั่งมนุษย์ก็เป็นฝีพระหัตถ์ในการทรงสร้างของพระเจ้า และสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างพระองค์ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก จากการทรงสร้างสิ่งต่างๆ ทั้งปวงดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทำให้เราเห็นพระสิริที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า สิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นพระเจ้าทรงสร้างทุกอย่างให้เป็นระบบระเบียบจัดวางและให้สิ่งต่างๆ ทำหน้าที่ของมันตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เช่นให้อาหารสัตว์ครองวัน และดวงจันทร์ครองคืน หรือพระเจ้าให้ธรรมชาติหรือต้นไม้ทำหน้าที่ในการปล่อยออกซิเจนเพื่อให้มนุษย์และสัตว์ป่านานาชนิดสามารถที่จะหายใจมีชีวิตได้ หรือพระเจ้าสร้างแม่น้ำเพื่อให้ใช้สำหรับดื่มกินเพื่อดับความกระหายได้และหรือสามารถใช้ชำระร่างกายก็ได้เช่นกัน ฉะนั้นแล้วเมื่อมนุษย์เราเห็นฝีพระหัตถ์ในการทรงสร้างของพระเจ้าแล้วเราควรที่จะตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติด้วยกันสามประการคือ

ประการที่หนึ่ง ถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้ทรงสร้าง จักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าที่พระเจ้าทรงสร้างไว้เพื่อสำแดงพระสิริของพระองค์ ดังนั้นเราจึงควรศึกษาจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวงในจักรวาลเพื่อจะได้ชื่นชมในพระสิริของพระเจ้า เพื่อสิ่งที่ดีที่เราจะกระทำทุกสิ่งเท่าที่เราสามารถทำได้เพื่อเทิดพระเกียรติแด่พระเจ้า เมื่อเรามั่นสการหรืออธิษฐานภาวนาแล้วได้รับคำตอบเราก็ควรที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้าเช่นกัน พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า “จงถวายพระเกียรติซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แต่พระยาห์เวห์ จงนำเครื่องบูชาเข้ามาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระยาห์เวห์ในความงามแห่งความบริสุทธิ์” (1พศด.16:29) ซึ่งในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ย้าให้เรารู้ว่าพระเจ้านั้นคือผู้ที่สมควรที่จะได้รับเกียรติสูงสุดจากมวลมนุษย์ ในขณะที่อาจารย์เปาโลก็ได้ย้าเตือนในพระธรรมโรม 15:6 “เพื่อท่านจะได้พร้อมใจกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” และในพระธรรม 1 โครินธ์ 6:20 “เพราะว่าพระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วด้วยราคาสูง ฉะนั้น จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของพวกท่านเถิด”

ประการที่สอง เคารพธรรมชาติในฐานะสิ่งถูกสร้าง ตามที่เราได้ศึกษาแล้วว่าจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวงในจักรวาลนั้นล้วนแล้วแต่มาจากผีพระหัตถ์ของพระเจ้าเราจึงควรที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่ในอดีตที่ผ่านมาเราพบว่ามนุษย์มักที่จะทำลายสิ่งแวดล้อมจนส่งผลให้สิ่งแวดล้อมหรือธรรมชาตินั้นทรุดโทรมและเกิดความเสียหายมากมาย จนส่งผลกระทบต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศทุกวันนี้ จึงทำให้ผลเสียหายที่มนุษย์เคยทำลายธรรมชาตินั้นกลับมาตกที่มนุษย์เช่นการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศจนส่งผลให้เกษตรกรที่ทำไร่นาไม่ได้รับความเสียหายเนื่องจากภัยธรรมชาติ ตามที่เราได้ศึกษาจากหลักข้อเชื่อของคนอื่นๆที่พบว่าพระเจ้านั้นทรงมีส่วนในการปกป้องดูแลรักษาและยังดำรงอยู่กับสรรพสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงสร้างด้วย ดังนั้นไม่อาจจะเป็น ต้นไม้ ป่าไม้ สัตว์ป่า แม่น้ำลำธาร ก็สมควรที่จะได้รับการเคารพจากมนุษย์เสมือนหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่มีชีวิตลมหายใจ ดังเช่นมนุษย์ เพราะมนุษย์คือหนึ่งในสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างและวิเศษที่สุดพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาอย่างมีวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ของพระเจ้าที่สร้างมนุษย์ขึ้นมา นั้นนอกจากจะให้มนุษย์นั้นถวายเกียรติแด่พระเจ้าแล้วพระเจ้านั้นยังมีพระประสงค์ให้มนุษย์นั้นที่จะเคารพและปกครองดูแลสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

ประการที่สาม เรียนรู้การเปิดเผยจากพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติ เนื่องจากการที่มนุษย์นั้นได้มีการใช้ทรัพยากรมากมายอย่างสิ้นเปลืองและไม่รู้คุณค่า จนส่งผลให้โลกของเรานี้เกิดความบอบช้ำและสูญเสียทรัพยากรไป ไม่เพียงแค่นั้นยังส่งผลกระทบต่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศจนนำมาซึ่งภัยพิบัติต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ เช่น เหตุการณ์แผ่นดินไหวที่เนปาลในปี 2014 ที่ส่งผลกระทบต่อความเสียหายด้านทรัพย์สินและชีวิต และภัยพิบัติน้ำท่วมใหญ่ที่พม่าในปี 2019 ที่ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตอย่างน้อย 50 คน หรือการเกิดไฟป่าที่ออสเตรเลียในช่วงต้นปี 2020 จนส่งผลกระทบต่อความเสียหายต่อธรรมชาติและที่อยู่อาศัยของสัตว์ เป็นต้น จากเหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้เมื่อเราย้อนกลับมาดูในพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระเยซูคริสต์ได้ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “ทั้งที่จะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ การกันดารอาหาร และโรคระบาดในที่ต่างๆ และจะเกิดความน่าสะพรึงกลัวและหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์” (ลก.21:11) เมื่อเรานำเหตุการณ์ต่างๆ ในโลกนี้ที่เกิดขึ้นมาเปรียบเทียบกับพระธรรมตอนนี้ (ลก.21:11) เราจะพบว่าเราสามารถเรียนรู้จากพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติได้

4.2.2 การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางสังคมไทย

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ค่อนข้างที่จะมีทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ แต่จากการศึกษาในวิจัยครั้งนี้ก็พบว่าประเทศไทยทุกวันนี้มีทรัพยากรทางธรรมชาติและเนื้อที่ป่าไม้ที่ลดน้อยลงไปทุกปี ฉะนั้นจึงต้องมีการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฉลาด โดยใช้ให้น้อยแต่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยคำนึงถึงระยะเวลาในการใช้ให้ยาวนาน และที่จะไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมหรือเกิดน้อยที่สุด อย่างไรก็ตามในสภาพปัจจุบันทรัพยากรธรรมชาติมีในสังคมไทยนั้นมีความเสื่อมโทรมมากขึ้น ดังนั้นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติจึงมีความหมายรวมไปถึงการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมด้วยการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธีทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อให้ประเทศไทยนั้นที่จะมีทรัพยากรธรรมชาติใช้ให้ได้นาน

ประการที่หนึ่ง คือ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยตรง ซึ่งปฏิบัติได้ในระดับบุคคล องค์กร และระดับประเทศ ที่สำคัญที่คนทุกวัยสามารถทำได้คือการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างประหยัด คือ การใช้เท่าที่มีความจำเป็น เพื่อให้มีทรัพยากรไว้ใช้ได้นานและเกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่ามากที่สุด การนำกลับมาใช้ซ้ำอีกก็เป็นอีกหนึ่งทางเลือกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ เพราะสิ่งของบางอย่างเมื่อมีการใช้แล้วครั้งหนึ่งสามารถที่จะนำมาใช้ซ้ำได้อีก เช่น ถุงพลาสติก กระดาษ เป็นต้น หรือสามารถที่จะนำมาใช้ได้ใหม่โดยผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การนำกระดาษที่ใช้แล้วไปผ่านกระบวนการต่างๆ เพื่อทำเป็นกระดาษแข็ง เป็นต้น ซึ่งเป็นการลดปริมาณการใช้ทรัพยากรและการทำลายสิ่งแวดล้อมได้ อีกทั้งการบูรณะซ่อมแซมก็สามารถกระทำได้สิ่งของบางอย่างเมื่อใช้เป็นเวลานานอาจเกิดการชำรุดได้ แต่ถ้ามีการบูรณะซ่อมแซม ก็จะทำให้สามารถยืดอายุการใช้งานต่อไปได้อีก อีกทางเลือกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติคือการบำบัดและการฟื้นฟูธรรมชาติใหม่ก็เป็นอีกหนึ่งวิธีการที่จะช่วยลดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรด้วยการบำบัดก่อน เช่น การบำบัดน้ำเสียจากบ้านเรือนหรือโรงงานอุตสาหกรรมก่อนที่จะปล่อยลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ ส่วนการฟื้นฟูเป็นการรื้อฟื้นธรรมชาติให้กลับสู่สภาพเดิม เช่น การปลูกป่าชายเลน เพื่อฟื้นฟูความสมดุลของป่าชายเลนให้กลับมาอุดมสมบูรณ์ เป็นต้น และการนำสิ่งอื่นๆ มาใช้ทดแทนเป็นวิธีการที่จะช่วยให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติน้อยลงและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม เช่น การใช้แก้วน้ำหรือหลอดดูดจากไม้ไผ่แทนการใช้แก้วและหลอดดูดพลาสติก การใช้ถุงผ้าแทนถุงพลาสติก การใช้ไบโอดีเซลแทนโพลีเอสเตอร์ หรือการใช้ปุ๋ยชีวภาพแทนปุ๋ยเคมี เป็นต้น อีกทั้งการที่เรามีการเฝ้าระวังดูแลและป้องกัน เป็นวิธีการที่จะไม่ให้ทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย เช่น การเฝ้าระวังการทิ้งขยะ สิ่งปฏิกูลลงแม่น้ำ ลำคลอง การจัดทำแนวป้องกันไฟป่า เป็นต้น

ประการที่สอง คือ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติโดยทางอ้อมสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การพัฒนาคุณภาพประชาชน โดนสนับสนุนการศึกษาด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ที่ถูกต้องตามหลักวิชา ซึ่งสามารถทำได้ทุกระดับอายุ ทั้งในระบบโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่างๆ และนอกระบบโรงเรียนผ่านสื่อสารมวลชนต่างๆ เพื่อให้ประชาชนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในการอนุรักษ์ เกิดความรักความหวงแหน และให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง อีกทั้งการใช้มาตรการทางสังคมและกฎหมาย การจัดตั้งกลุ่ม ชุมชน ชมรม สมาคมเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ตลอดจนการให้ความร่วมมือทั้งทางด้านพลังกาย พลังใจ พลังความคิด ด้วยจิตสำนึกในควมมีคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรที่มีต่อตัวเรา เช่นกลุ่มชมรมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของนักเรียน นักศึกษา ในโรงเรียนและสถาบันการศึกษาต่างๆ หรือมีการส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ช่วยกันดูแลรักษาให้คงสภาพเดิม ไม่ให้เกิดความเสื่อมโทรม เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตในท้องถิ่นของตน การประสานงานเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักระหว่างหน่วยงานของรัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับประชาชน ให้มีบทบาทหน้าที่ในการปกป้อง คุ้มครอง ฟื้นฟูการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด สังคมไทยที่โดยส่วนใหญ่ของประชากรที่มีความเชื่อในพุทธศาสนา แนวทางปฏิบัติของพุทธศาสนาต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติในสังคมไทยที่สามารถพบเจอได้บ่อยคือการบวชป่า ทำพิธีเชิญเทวดาอารักษ์ ผีป่า ผีเขา (ผีปีกกะโล้ง) ทำพิธีเช่นสังเวทเพราร์ักษ์ เจ้าป่าเจ้าเขา ให้รับรู้และให้มาอยู่ในป่าไม้ ดูแลต้นไม้ หากมีผู้ใดมาตัดไม้ ทำลายป่า ขอให้ผู้นั้นมีอันเป็นไปต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องของหมอเวทมนตร์ที่จะนำมากล่าวเมื่อเสร็จพิธีเช่นสังเวทแล้ว ก็เป็นพิธีสงฆ์ เริ่มจากไหว้พระรัตนตรัย สมาทานศีลอาราธนาพระปริตรพระสงฆ์เจิมต้นไม้ เสร็จแล้วพระสงฆ์ จะห่มผ้าเหลืองให้ต้นไม้ การบวชป่าเป็นการนำพิธีกรรมของทางศาสนามาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นการยับยั้งคนที่จะมารอบตัดไม้ใหญ่ เป็นเหมือนกุศโลบายเพื่อห้ามมิให้คนตัดไม้ทำลายป่า ต้นไม้ต้นใดที่ผ่านการบวชแล้ว ชาวบ้านจะไม่ตัดเด็ดขาด

4.2.3 การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางภูมิปัญญาชนเผ่าลาหู่

ชนเผ่าลาหู่เป็นชนเผ่าที่มีความผูกพันกับป่า ทำให้วิถีคิดและวิถีการดำรงชีวิตของชนเผ่าลาหู่ล้วนมีความสัมพันธ์กับป่าทั้งสิ้น ในอดีตนั้นชนเผ่าลาหู่จะมีการกำหนดกฎจารีตประเพณีในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติจากป่าให้ยั่งยืนคล้ายๆกับ หลายชนเผ่าที่อาศัยอยู่บนพื้นที่สูง เช่นการกำหนดประเภทไม้ต้องห้ามในการนำไปสร้างบ้านเรือน หรือในการที่จะนำไปใช้ประโยชน์อย่างอื่นโดยต้องคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสิ่งมีชีวิตอื่นๆ เช่นห้ามใช้ไม้ที่มีเถาวัลย์ ไม้ที่มีกาฝาก ไม้ที่มีรัง

มด เพราะมีความหลากหลายทางพืชพรรณอยู่ หากนำไปใช้แล้วนอกจากจะเป็นการทำลายสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่กับต้นไม้เหล่านั้นแล้วยังเชื่อว่าต้นไม้เหล่านั้นเป็นที่สิงสถิตของเทพารักษ์ อีกทั้งเชื่อว่าต้นไม้ใหญ่จะมีเทพารักษ์รักษาอยู่ ซึ่งในความเป็นจริงไม่ว่าจะเป็นไม้มันที่ขึ้นอยู่ในบริเวณป่าต้นน้ำเป็นต้นไม้ที่มีผลเพื่อเป็นอาหารและเป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ ในด้านความเชื่อนั้นชนเผ่าลาหู่มีความเชื่อนับถือศาสนาตั้งเดิมโดยนับถือพระเจ้า ซึ่งในภาษาลาหู่ออกเสียงว่า “กือซา” คือพระเจ้าสูงสุด โดยมีความเชื่อว่า กือซา เป็นผู้สร้างสรรพสิ่งที่ดำรงอยู่ทั้งหลายในโลกนี้ เป็นผู้ที่ทำให้เรามีความสุขและบันดาลสรรพสิ่งให้แก่เรา ถ้าหากเราทำไม่ดีทำผิดก็ลงโทษเราได้ และนอกจากชนเผ่าลาหู่จะมีความเชื่อในพระเจ้าสูงสุดแล้วยังมีความเชื่อในเรื่องของผีบ้านผีเรือน โดยชนเผ่าลาหู่เชื่อว่าผีบ้านหรือผีเรือนจะทำหน้าที่ป้องกันภัยให้แก่คนในบ้าน เป็นดวงวิญญาณบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว ผีเหล่านี้ถือว่าเป็นผีที่ดีและในขณะเดียวกันชนเผ่าลาหู่เองก็มีความเชื่อในเรื่องของผีที่อาศัยอยู่ตามธรรมชาติเช่นกันโดยชนเผ่าลาหู่เชื่อว่าผีเหล่านี้คือผีร้าย เช่น ผีฟ้า ผีป่า ผีภูเขาหลวง ผีแม่น้ำ ผีต้นไม้ เป็นต้น โดยความเชื่อเหล่านี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้ชนเผ่าลาหู่มีวิธีการจัดการดิน น้ำ ป่า ได้ ชนเผ่าลาหู่ยังมีความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในธรรมชาตินั้นล้วนแต่มีเจ้าของ เจ้าชีวิตที่คอยดูแลรักษาอยู่ ดังนั้นหากเราต้องการใช้ประโยชน์จากธรรมชาติเราจะต้องทำพิธีขอใช้หรือบอกกล่าวกับเจ้าของหรือเจ้าชีวิตก่อน และเมื่อเราได้ใช้ประโยชน์จากธรรมชาติแล้วเราต้องทำพิธีตอบแทนบุญคุณด้วย

สุพจน์ หลีจา (2548, น. 89) ในชนเผ่าลาหู่จะมี ภาษิตที่ผู้เฒ่าผู้แก่ใช้สั่งสอนลูกหลานเพื่อนำให้รู้จักรักษาธรรมชาติและให้รู้จักทำมาหากินแบบพออยู่ พอกิน โดยไม่โลภมาก ดังเช่นคำสอนที่ว่า

- 1) เพราะต้นไม้ เราจึงได้ดื่มน้ำ เพราะพื้นดิน เราจึงได้อยู่กินทุกวันนี้
- 2) มีเงินหมาเห่า มีข้าวนอนหลับดี หมายถึง คนที่มีเงินแต่ไม่มีข้าวจะกินต้องอาศัยไปซื้อข้าวจากที่อื่น ในอดีตนั้นชนเผ่าลาหู่ถือว่าการที่ต้องไปซื้อข้าวจากที่อื่นเป็นเรื่องที่น่าอับอายเพราะถือว่าคนนั้นเป็นคนไม่ทำมาหากินและเมื่อเดินผ่านหมู่บ้านอื่นๆเพื่อจะไปซื้อข้าว หม่าชาวบ้านจะเห่าจึงเกิดความละอายในขณะที่คนมีข้าวกินอิมั้นนอนหลับสบายดี
- 3) ดิน น้ำ ป่า และสัตว์ป่าเป็นสิ่งที่ธรรมชาติสร้างมา ชนเผ่าลาหู่เชื่อว่าธรรมชาติเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์เพื่อทำมาหากินใช้ในการดำรงชีวิตไม่มีใครเป็นเจ้าของ แต่เมื่อเราต้องการใช้ก็ต้องขออนุญาตเจ้าของก่อนและเมื่อใช้เสร็จแล้วต้องขอบคุณตลอดจนต้องมีการดูแลรักษาให้มีใช้ต่อไป

จากการศึกษาแนวทางในการตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางภูมิปัญญาลาหู่ นั้น เราพบว่าชนเผ่าลาหู่เป็นชนเผ่าที่มีความเชื่อและนับถือใน “กือซา” ซึ่งเชื่อว่าเป็นองค์พระเจ้า

สูงสุดเป็นพระผู้สร้างสิ่งที่ดีงามทั้งหลายในโลกนี้ ในส่วนของความเชื่อที่มีต่อธรรมชาตินั้นชาวลาหู่มีวิถีชีวิต ความเชื่อและประสบการณ์ชีวิตของชาวลาหู่ใน “การจัดการคน” โดยการสร้างจิตสำนึกของคนให้ตระหนักในความรับผิดชอบต่อธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการธรรมชาติ ภูมิปัญญาของชนเผ่าลาหู่เป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตของคนลาหู่ให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างกลมกลืนและสมดุลกับธรรมชาติ มีการดำรงชีวิตแบบพึ่งพาธรรมชาติและเรียบง่าย มีการปรับตัวให้เข้ากับการอาศัยอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้เป็นอย่างดี โดยอาศัยหลักแห่งการเคารพและให้เกียรติธรรมชาติ ในคำสอนของผู้เฒ่าผู้แก่ของชาวลาหู่ที่มักจะใช้สอนลูกหลานก่อนนอนในอดีตนั้น (ขอ หม้อ ช้อ) พูดไว้ดังนี้ว่า “... หากจะทำบุญให้รับทำ เพราะอีกหน่อยหากต้นไม้พูดได้ จะพูดว่าอย่าฆ่าฉันเลย ฉันก็อยากมีชีวิตอยู่ และอยากพบพระเจ้าเหมือนกับท่าน ให้รักษาต้นไม้ให้ดีเพราะต้องใช้ต้นไม้ในการเช่นไหว้ มิฉะนั้นจะไม่มีต้นไม้เช่นไหว้จะไปถึงพระเจ้าไม่ได้...” ความเชื่อจึงเป็นที่มาของความจำเป็นในการที่ชนเผ่าลาหู่จะต้องอนุรักษ์ธรรมชาติและปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้าอย่างเคร่งครัด

4.2.4 คริสตจักรในฐานะตัวแทนแห่งการอนุรักษ์ธรรมชาติ

คริสตจักรคือชุมชนของผู้เชื่อเป็นเหมือนตัวแทนของพระคริสต์ที่นำความหวังมาสู่โลกนี้ที่กำลังทรุดโทรม สิ้นหวังให้กลับมามีความหวังอีกครั้งหนึ่ง คริสตจักรเป็นพระสิริของพระเจ้าและเป็น การทรงสถิตอยู่ของพระเจ้าในการทรงสร้างใหม่ของสรรพสิ่งทั้งปวง คริสตจักรจึงได้รับการจัดเตรียมสู่ชุมชนแห่งการทรงสร้างใหม่หรือชุมชนแห่งจักรวาลใหม่ ดังนั้นวิกฤตการณ์เปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศจึงสามารถเรียกได้ว่าเป็นวิกฤตของคริสตจักรด้วย ถ้าคริสตจักรเห็นตนเองเป็นตัวแทนของการทรงสร้างของพระเจ้าในโลกนี้ คริสตจักรจะต้องรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวดของสรรพสิ่งทั้งปวง และเมื่อเป็นเช่นนี้ คริสตจักรจะต้องบอกกล่าวถึงความเจ็บปวดของสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างให้ชาวโลกได้รับรู้ถึงความเจ็บปวด เพื่อที่จะเป็นตัวแทนในการนำสรรพสิ่งในโลกนี้ให้กลับมาคืนดีกับพระองค์ โดยคริสตจักรต้องมีแนวทางในการที่จะเตรียมชุมชนผู้เชื่อให้เป็นส่วนหนึ่ง จากสิ่งเหล่านี้เราจะเห็นสองสิ่งที่คริสตจักรจะสามารถเป็นตัวแทนแห่งการอนุรักษ์ธรรมชาติคือ

ประการแรก คริสตจักรเป็นตัวแทนแห่งการอนุรักษ์ธรรมชาติด้านหลักคำสอน คริสตจักรคือตัวแทนของพระเจ้าที่จะต้องบอกกล่าวหรืออบรมสั่งสอนผู้เชื่อให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้า เพื่อให้โลกที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาเป็นชุมชนแห่งการแบ่งปันสรรพสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมา ดังนั้นโลกที่พระองค์ได้ทรงสร้างจึงกลายเป็นพระนิเวศของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงสถิตอยู่กับสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นมาและเป็นสถานที่สำหรับสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรง

สร้างขึ้นมาได้อาศัยอยู่ร่วมกันอย่างใกล้ชิดกับพระเจ้า คริสตจักรจึงเปรียบเสมือนตัวแทนของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ และเป็นตัวแทนของมนุษย์ที่จะกล่าวถึงพระเจ้า คำพูดที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” มีนัยสำคัญคือ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในชุมชนของมนุษยชาติและพระองค์ทรงเต็มไปด้วยความสัมพันธ์ที่ดีกับสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ด้วยกันเพื่อกันและกัน และในกันและกัน ในชุมชนแห่งความรักที่สวดขอร้องและสมบูรณ์แบบที่ สุดเท่าที่มนุษย์จะสามารถเข้าใจได้ ดังนั้นเราสามารถมีลักษณะที่สอดคล้องกับพระเจ้า ไม่ใช่ผ่านทาง การครอบครอง และการเอาชนะ แต่ผ่านทางชุมชนแห่งการทรงสร้างและความสัมพันธ์ที่ส่งผลดีต่อชีวิต ดังนั้นมนุษย์และโลกจึงสามารถอยู่ร่วมกันได้แบบมีสันติสุข ดังนั้นอย่างที่เราได้ศึกษาแล้วว่าสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สังคมไทยหรือสังคมชนเผ่าเหล่านั้นมีการทำลายธรรมชาติคือความเข้าใจที่คาดเคลื่อนในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และการที่ผู้เชื่อนั้นรับคำสอนตามทฤษฎีที่ผิดต่อหลักพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นแล้ว เพื่อให้ผู้เชื่อเกิดความกระจ่างชัดเจนในหลักคำสอนจากพระวจนะและจากหลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่นๆ คริสตจักรจึงต้องทำหน้าที่ในการสอนชุมชนผู้เชื่อให้เข้าใจในเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติโดยใช้บรรทัดฐานจากพระคริสต์ธรรมคัมภีร์

ประการที่สอง คริสตจักรเป็นตัวแทนแห่งการอนุรักษ์ธรรมชาติด้านศาสนพิธี นอกจาก คริสตจักรจะเป็นตัวแทนของพระเจ้าที่จะต้องบอกกล่าวหรืออบรมสั่งสอนผู้เชื่อให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้าแล้ว คริสตจักรยังต้องเป็นหัวเรือหรือเป็นแบบอย่างแก่มวลสมาชิกผู้เชื่อในด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติผ่านทางพิธีกรรมของทางคริสต์ศาสนาได้ ศาสนาจารย์ มานิตย์ มณีวงศ์ อาจารย์ประจำวิชาศาสนพิธีและการนมัสการ (Liturgy and Worship) ของวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแมคกิลวารี มหาวิทยาลัยพายัพ ได้กล่าวในชั้นเรียนแก่นักศึกษาในเรื่องของการนมัสการในคริสตจักร ในส่วนของการถวายดอกไม้ประจำวันอาทิตย์ของการนมัสการว่าเราสามารถที่จะนำต้นไม้หรือไม้ดอกไม้ประดับมาถวายแต่พระเจ้าในช่วงวันอาทิตย์แทนการจัดดอกไม้สด เพราะการจัดดอกไม้สดแม้ว่าจะให้ความสวยงามแต่เมื่อหมดอาทิตย์แล้วก็ทิ้งทิ้งไป แต่ถ้าเรานำต้นไม้หรือไม้ดอกไม้ประดับมาจัดถวายในวันอาทิตย์หลังจากเสร็จสิ้นการนมัสการหรือเสร็จพิธีกรรมแล้วเราก็ยังสามารถนำต้นไม้หรือไม้ดอกไม้ประดับที่มีผู้จัดถวายนั้นมาปลูกในบริเวณคริสตจักรได้ หรือหากมีจำนวนมากแล้วก็สามารถนำไปถวายให้คริสตจักรอื่นๆ หรือนำไปปลูกป่าโดยเป็นการทำกิจกรรมระหว่างสมาชิกในคริสตจักรเองและยังเป็นการปลูกฝังมวลสมาชิกในด้านของการอนุรักษ์ธรรมชาติอีกทางหนึ่งด้วย

นอกจากคริสตจักรจะเป็นศาสนสถานสำหรับการที่ชุมชนผู้เชื่อมาร่วมสวดนมัสการแล้ว คริสตจักรยังสามารถเป็นแหล่งแห่งการส่งเสริมและเรียนรู้ด้านการอนุรักษ์ธรรมชาติที่พระเจ้า

สร้างได้ โดยคริสตจักรสามารถเป็นสื่อกลางระหว่างชุมชนหมู่บ้านกับภาครัฐหรือเอกชนที่จะจัดให้มีการจัดเวทีเสวนาเพื่อเป็นเครือข่ายในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้และภูมิปัญญาของชาวบ้านในการจัดการป่า ในขณะที่เดียวกันคริสตจักรเป็นเหมือนสื่อกลางที่จะสื่อน้ำพระทัยของพระเจ้าไปสู่ชุมชนผู้เชื่อ

สำหรับคริสตจักรลูเธอรันแรกจากการศึกษาในหัวข้อคริสตจักรลูเธอรันกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ คริสตจักรลูเธอรันมีความเชื่ออย่างมั่นคงว่าพระเจ้าได้ประทานของประทานที่ดีแก่เรา โดยจากหนังสือ *หลักคำสอนความเชื่อคริสเตียนฉบับสมบูร์น* (1529) มาร์ติน ลูเธอร์ ได้อธิบายเรื่องหลักข้อเชื่ออัครทูต *ข้าพเจ้าเชื่อวางใจในพระเจ้า พระบิดาผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และโลก* โดยได้ให้ความหมายว่าข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างฉันทและสรรพสิ่งทั้งปวง พระองค์ประทานร่างกายและจิตวิญญาณ พระองค์ยังให้เสื้อผ้าและรองเท้า อาหารและเครื่องดื่ม บ้านและภรรยาและลูก ที่ดิน สัตว์ และทุกสิ่งที่มี พระองค์ทรงจัดหาทุกสิ่งทั้งจำเป็นเพื่อสนับสนุนร่างกายและชีวิตนี้แก่ฉัน พระองค์ยังปกป้องฉันจากอันตรายและเป็นผู้พิทักษ์ฉันจากความชั่วร้ายทั้งหมด ทั้งหมดนี้พระองค์ทรงกระทำด้วยความเมตตาของพระองค์โดยไม่หวังการตอบแทนใดๆ และเป็นหน้าที่ของฉันที่จะขอบคุณ สรรเสริญ รับใช้ และเชื่อฟังพระองค์ มาร์ติน ลูเธอร์ (1529) อีกทั้งคริสตจักรลูเธอรันมองว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นนั้น เป็นหน้ากากของพระเจ้า พระเจ้าสื่อสารกับมนุษย์ผ่านทางสิ่งทรงสร้าง ธรรมชาติที่มาจากพระเจ้าไม่สามารถแยกออกจากพระเจ้าได้และธรรมชาติเป็นการเปิดเผยถึงพระสิริของพระเจ้า ดังนั้นการสร้างสรรพสิ่งจึงมีความสำคัญมากสำหรับพระเจ้า เราจึงต้องให้ความสำคัญกับสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างเช่นกัน จากบทความหนังสือ *บทเพลงครีธาแห่งฮ็อกสเบิร์ก* โดย เมแลนตรอง ฟิลิป (1530, แปล 1987) ได้ให้ความเข้าใจเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงสร้าง โดยยกตัวอย่างผ่านทางพิธีมหาสนิท ตามความเชื่อของคริสตจักรลูเธอรันมองว่าพิธีมหาสนิทคือสื่อแห่งพระคุณ ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคน คริสตจักรลูเธอรันจึงสอนว่าพระกายและพระโลหิตแท้ของพระเยซูคริสต์สถิตอยู่ในพิธีมหาสนิทอย่างแท้จริง โดยอยู่ภายใต้สภาพของขนมปังและเหล้าองุ่น ซึ่งเราสามารถกล่าวได้ว่าขนมปังและเหล้าองุ่นก็คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นมาเพื่อมอบให้แก่มนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าด้วยและอยู่ภายใต้ทุกสิ่งที่มีชีวิต โดยที่ไม่ได้แยกออกจากการทรงสร้าง

ตามแนวทางคริสต์ศาสนศาสตร์ของคริสตจักรลูเธอรันต่อการอนุรักษ์ธรรมชาตินี้จึงส่งผลให้ในการประชุมเมื่อเดือนมิถุนายน 2008 ที่เมือง Arusha ประเทศแทนซาเนีย สมาพันธ์ลูเธอรันโลกได้ลงมติเรียกร้องให้คริสตจักรและสมาชิกที่จะมีส่วนร่วมและตอบสนองทางศาสนศาสตร์ต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยยอมรับว่ามนุษย์เป็น “สิ่งมีชีวิต” ที่สามารถร่วมกับหน่วยงานด้าน

ศีลธรรมแทนที่ จะต้องพยายามเรียนรู้จากการปฏิบัติของชนพื้นเมืองและภูมิปัญญาดั้งเดิมเพื่อการดำรงชีวิตอย่างยั่งยืนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับคริสตจักรสมาชิกถึงความเร่งด่วนที่สำคัญของความท้าทายของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยคุกคามที่เกิดขึ้นกับมนุษยชาติและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดบนโลก และ เพื่อกระตุ้นให้คริสตจักรสมาชิกเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยนำพาและก้าวข้ามความคร่ำครวญของสิ่งแวดล้อมไปสู่การดำเนินการอย่างเร่งด่วนและมีประสิทธิผลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการลดการปล่อยมลพิษที่เกิดจากกิจกรรมและการดำเนินงานของสถาบัน (รวมถึงการเดินทาง) และส่งเสริมวิถีชีวิตและพฤติกรรมที่เรียบง่ายแต่ยั่งยืนมากขึ้นในหมู่สมาชิก ผลจากการลงมติเรียกร้องครั้งนี้ส่งผลให้คริสตจักรภายใต้สมัชชาพันธอัครทูตแอฟริกาใต้ได้มีการเพิ่มแนวทางในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของโครงการต่างๆเพื่อเป็นการคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมทุกครั้งที่จะดำเนินโครงการต่างๆ

บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่มีการทำลายธรรมชาติ ไม่ว่าจะเกิดจากความจำเป็นในด้านการทำการเกษตรและความจำเป็นในด้านที่อยู่อาศัย หรือไม่ว่าจะเกิดจากแนวคิดกระแสบริโภคนิยมของสังคมในปัจจุบันนี้ จนนำมาสู่การหาแนวทางการตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติของสังคมไทยและของสังคมชนเผ่าลาหู่ตามภูมิปัญญาของชนเผ่าที่มีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติในฐานะการทรงสร้างของพระเจ้า จนได้นำมาสู่การสรุปผลการศึกษาของการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาแหล่งข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย ทั้งการศึกษาพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ บางตอนที่สอนอย่างเฉพาะเจาะจงที่เกี่ยวข้องกับการทรงสร้างธรรมชาติของพระเจ้าและการอนุรักษ์สิ่งการทรงสร้างของพระเจ้า ทั้งศึกษาหลักคำสอนของผู้เชื่อคนอื่นๆ บางตอนที่สอนอย่างเฉพาะเจาะจงถึงหลักการความจริงที่เกี่ยวกับมุมมองเรื่องการทรงสร้างและการอนุรักษ์สิ่งการทรงสร้างของพระเจ้า และการศึกษาจากบริบทไทยและตามภูมิปัญญาของชนเผ่าลาหู่

จากการศึกษาบทความจากแหล่งข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ ทำให้พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่ทำลายธรรมชาติอยู่ 3 ประการได้แก่ 1) การทำลายธรรมชาติเนื่องจากความจำเป็นในเรื่องการทำมาหาเลี้ยงชีพที่สังคมไทยนั้นโดยส่วนใหญ่ของประชากรที่มีอาชีพเป็นเกษตรกรและในเรื่องที่อยู่อาศัยที่มีการสร้างบ้านพักที่อยู่อาศัยโดยวัสดุส่วนใหญ่ที่มาจากทรัพยากรธรรมชาติเป็นหลัก จึงทำให้เห็นว่าแม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนไปแต่ความต้องการจากธรรมชาติของมนุษย์นั้นไม่เปลี่ยนแปลงกล่าวคือมนุษย์ยังต้องพึ่งพิงธรรมชาติเป็นหลักในการดำรงชีวิต 2) การทำลายธรรมชาติเนื่องจากกระแสบริโภคนิยม จากการผลักดันแผนพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาลจนนำมาสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจของสังคมไทยทำให้เกิดกระแสบริโภคนิยมที่ทุกคนเหมือนต้องแข่งขันกันทุกวัน และความทันสมัยที่สะดวกที่คอยรุกเร้าเข้าสู่สังคมชนบทโดยผ่านสื่อต่างๆ เป็นการบริโภคในระบบทุนนิยมที่กระตุ้นให้เกิดการซื้อโดยไม่จำเป็น ทำให้สังคมไทยหรือสังคมชนเผ่าลาหู่ต่างก็ต้องมีรายจ่ายเพิ่มขึ้น เกิดการพึ่งตนเองลดน้อยลง เนื่องจากการบริโภคเป็นไปตาม

กระแสของสังคมใหญ่ ทำให้ฐานการดำรงชีพของชุมชนเปลี่ยนไปจากที่ในอดีตเคยทำการเกษตรเพื่อ การบริโภคในครัวเรือนเท่านั้นแต่เนื่องจากกระแสบริโภคนิยมนี้ที่ทำให้เกษตรกรต้องทำงานหนักมาก ยิ่งขึ้น แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับเท่าเดิมหรือลดน้อยลงไป จึงทำให้วิถีชีวิตของคนในชุมชนนั้นเปลี่ยนแปลง ไป และ 3) การทำลายธรรมชาติเนื่องจากความเข้าใจทางศาสนาที่คาดเคลื่อน ความเข้าใจที่คาด เคลื่อนต่อพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ในเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้า เนื่องจากความเชื่อในเรื่องการทรง สร้างที่ปรากฏในพระธรรมปฐมกาล ทำให้คริสเตียนมีความเข้าใจว่าสรรพสิ่งทั้งปวงในโลกนี้ไม่ว่าจะ เป็นธรรมชาติ ป่าไม้ แม่น้ำ ลำธาร รวมทั้งทรัพยากรต่างๆนั้นพระเจ้าได้สร้างขึ้นมาเพื่อมนุษย์ได้ใช้ ประโยชน์เท่านั้น จากแนวความเข้าใจต่อพระคัมภีร์ในเรื่องการทรงสร้างที่ว่าพระเจ้าสร้างสรรพสิ่งทั้ง ปวงเพื่อให้มนุษย์เป็นผู้ครอบครองซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจว่าตนนั้นคือเจ้าของ จึงสามารถใช้ ประโยชน์จากธรรมชาติได้ตามใจตนเองจนลืมนึกไปว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างอีก ทั้งความเข้าใจที่คาดเคลื่อนตามทฤษฎีของเทวนิยมและทฤษฎีการสร้างอย่างต่อเนื่องเป็นอีกปัจจัยที่ ทำให้สังคมไทยหรือสังคมชนเผ่าลาหู่โดยเฉพาะที่เป็นคริสเตียนนั้นมีการทำลายธรรมชาติเพราะจาก ทฤษฎีของเทวนิยมที่สอนว่าเมื่อพระเจ้าได้สร้างจักรวาลและสรรพสิ่งภายในแล้วพระเจ้ายกปล่อยให้ จักรวาลและสรรพสิ่งภายในนั้นเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ จากความเข้าใจที่คาดเคลื่อนนี้ ส่งผลกระทบต่อการทำลายธรรมชาติจากน้ำมือของมนุษย์ เพราะมีความเข้าใจว่าพระเจ้านั้นอยู่ ห่างไกลและไม่ได้สนใจดูแลสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง โดยเฉพาะชนเผ่าลาหู่ที่เมื่อ พุถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลแล้วมีความเข้าใจว่าพระเจ้านั้นอยู่นิ่งอยู่บนบัลลังสวรรค์เท่านั้น จึง ทำให้คริสเตียนที่มีความเชื่อในพระเจ้านั้นไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้าผู้ที่เป็นเจ้าของธรรมชาติ ทั้งนี้จาก การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่มีการทำลายธรรมชาตินั้นพบว่าทั้งสาม ปัจจัยนี้เป็นเพียงสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่ทำลายธรรมชาติ

จากการศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติตามพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ พบว่า มนุษย์สามารถที่จะตอบสนองต่อธรรมชาติตามพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้าคือพระเจ้าผู้สร้างสรรพ สิ่งในธรรมชาติและทุกอย่างในโลกนี้ล้วนมาจากผีพระหัตถ์ของพระเจ้า และพระเจ้าทรงมี ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกันกับธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้าง เป็นรักและห่วงหาหวงสรรพสิ่งต่างๆที่ พระองค์ทรงสร้างด้วย ฉะนั้นแล้วมนุษย์จึงจำเป็นที่จะต้องมีความสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าและมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างด้วย ต้องมีหน้าที่ปกป้องดูแลรักษาธรรมชาติที่พระองค์ ทรงห่วงหาหวง

อีกทั้งจากการศึกษาวิจัยนี้พบว่าสังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่สามารถที่จะตอบสนองต่อ การอนุรักษ์ธรรมชาติได้ 4 ประการได้แก่ 1) การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติในฐานะการทรง

สร้างของพระเจ้านั้นสังคมไทยและสังคมชนเผ่าลาหู่สามารถที่จะตอบสนองโดยการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะผู้สร้าง จากการศึกษาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์พบว่าพระเจ้าคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่ทรงสร้างจักรวาลและสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าที่พระเจ้าทรงสร้างไว้และคอยดูแลใส่ใจในสิ่งต่างๆที่พระองค์สร้าง เพื่อสำแดงพระสิริของพระองค์ เป็นสิ่งที่ดีที่เราจะกระทำทุกสิ่งเท่าที่เราสามารถทำได้เพื่อเทิดพระเกียรติแด่พระเจ้า และเคารพธรรมชาติในฐานะสิ่งทรงสร้างธรรมชาติตามที่เราได้ศึกษาจากหลักข้อเชื่อของคนอื่นๆที่พบว่าพระเจ้านั้นทรงมีส่วนในการปกป้องดูแลรักษาและยังดำรงอยู่กับสรรพสิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงสร้างด้วย ดังนั้นไม่ว่าจะเป็น ต้นไม้ ป่าไม้ สัตว์ป่า แม่น้ำลำธาร ก็สมควรที่จะได้รับการเคารพจากมนุษย์เสมือนหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่มีชีวิตลมหายใจดังเช่นมนุษย์ และเรียนรู้การเปิดเผยจากพระเจ้าผ่านทางธรรมชาติ ซึ่งมนุษย์จะสามารถเรียนรู้ถึงการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นบนโลกนี้ ดังคำตรัสของพระเยซูคริสต์ได้ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ การกันดารอาหาร และโรคระบาดในที่ต่างๆ และจะเกิดความน่าสะพรึงกลัวและหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์” (ลก.21:11) เมื่อเรานำเหตุการณ์ต่างๆในโลกนี้ที่เกิดขึ้นมาเปรียบเทียบกับพระธรรมตอนนี้ (ลก.21:11) เราจึงพบว่าเราสามารถเรียนรู้จากพระเจ้าผ่านเหตุการณ์ทางธรรมชาติได้ 2) การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางสังคมไทยนั้นสามารถที่จะกระทำได้ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมกล่าวคือการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด สิ่งใดที่สามารถนำกลับมาใช้ซ้ำได้ก็นำมาบูรณซ่อมแซมและนำกลับมาใช้ซ้ำอีก หรือสังคมไทยสามารถที่จะตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติในทางอ้อมได้ด้วยเช่น การให้ความรู้แก่นักเรียน นักศึกษา หรือคนในชุมชนให้สร้างจิตสำนึกที่ดีต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ 3) การตอบสนองต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางภูมิปัญญาลาหู่ ชนเผ่าลาหู่เชื่อว่าธรรมชาติเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่มนุษย์เพื่อทำมาหากินใช้ในการดำรงชีวิตไม่มีใครเป็นเจ้าของ แต่เมื่อเราต้องการใช้ก็ต้องขออนุญาตเจ้าของก่อนและเมื่อใช้เสร็จแล้วต้องขอบคุณตลอดจนต้องมีการดูแลรักษาให้มีใช้ต่อไป ในส่วนของความเชื่อที่มีต่อธรรมชาตินี้เองที่เป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตของชนเผ่าลาหู่ จึงทำให้ชนเผ่าลาหู่มีวิถีชีวิต มีความเชื่อและมีประสบการณ์ใน “การจัดการคน” โดยการสร้างจิตสำนึกของคนให้ตระหนักในความรับผิดชอบต่อธรรมชาติ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการธรรมชาติ ภูมิปัญญาของชนเผ่าลาหู่เป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตของคนลาหู่ให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างกลมกลืนและสมดุลกับธรรมชาติ มีการดำรงชีวิตแบบพึ่งพาธรรมชาติและเรียบง่าย มีการปรับตัวให้เข้ากับการอาศัยอยู่ร่วมกับธรรมชาติได้เป็นอย่างดี โดยอาศัยหลักแห่งการเคารพและให้เกียรติธรรมชาติ 4) คริสตจักรในฐานะตัวแทนแห่งการอนุรักษ์ธรรมชาติ คริสตจักรคือตัวแทนของพระเจ้าที่จะต้องบอกกล่าวหรืออบรมสั่งสอนผู้เชื่อให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้าโดยมีพื้นฐานจากพระ

คริสตธรรมคัมภีร์และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องด้านทัศนคติของมวลสมาชิกในเรื่องการสถิตอยู่ในการทรงสร้างของพระเจ้าเพื่อให้มีความเคารพและยำเกรงต่อธรรมชาติ ส่วนในด้านของศาสนพิธีคริสตจักรสามารถเปิดโอกาสให้สมาชิกมีส่วนในการอนุรักษ์ เช่น ช่วงนมัสการประจำวันอาทิตย์คริสตจักรสามารถจัดให้มีการจัดถวายต้นไม้หรือไม้ดอกไม้ประดับแทนการจัดถวายดอกไม้สดที่ต้องใช้แล้วทิ้งไป เป็นต้น

5.2. ข้อเสนอแนะ

การศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทย โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาจากแหล่งข้อมูล เอกสาร ฉะนั้นผู้ทำการศึกษาวิจัยจึงมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่มีความสนใจในการที่จะนำคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไปปรับใช้กับพื้นที่บริบทตามกลุ่มเป้าหมายของท่าน เช่น หมู่บ้าน ชุมชน สังคม คริสตจักรหรือหน่วยงานองค์กร และมีการตั้งข้อสังเกตถึงผลที่เกิดขึ้นจากการนำไปใช้ว่าเมื่อนำแนวทางดังกล่าวไปปรับใช้จริงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเป็นไปตามที่คาดหวังไว้หรือไม่ เพราะเหตุใด อะไรคืออุปสรรคปัญหาหรือโอกาสที่จะทำความเข้าใจในคริสต์ศาสนศาสตร์เรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติในบริบทไทยในหมู่บ้าน ชุมชน สังคม คริสตจักรหรือหน่วยงานองค์กรที่ท่านทำพันธกิจอยู่เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาให้กลุ่มเป้าหมายมีความเข้าใจที่ถูกต้องต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติตามแนวทางของพระคริสตธรรมคัมภีร์ อีกทั้งผู้ที่มีความเกี่ยวข้องต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติทั้งในส่วนของภาครัฐและเอกชนควรที่จะมีการสร้างกระบวนการทางสังคมให้มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในการจัดการธรรมชาติโดยนำมิติด้านภูมิปัญญาของท้องถิ่นเข้ามามีส่วนควบคู่กับองค์ความรู้สมัยใหม่ในการส่งเสริมการอนุรักษ์ธรรมชาติ

นอกจากนั้นควรมีการศึกษาวิจัยในหัวข้ออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ยกตัวอย่างเช่น

ก. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงศาสนาของชนเผ่าลาหู่” เนื่องจากพบว่าศาสนาและความเชื่อของชนเผ่าลาหู่เป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตและวิธีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติตามวิถีของชนเผ่าลาหู่ด้วย

ข. “บทบาทของคริสตจักรต่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ” เพื่อจะได้ศึกษาให้เข้าใจชัดเจนมากยิ่งขึ้นว่าคริสตจักรจะมีบทบาทใน ชุมชน สังคม รอบข้างให้มีส่วนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นรูปธรรมได้อย่างไร

ค. “คริสต์ศาสนพิธีกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ” เพื่อจะได้ศึกษาให้เข้าใจว่าคริสต์ศาสนาสามารถใช้ศาสนพิธีให้มีส่วนในการอนุรักษ์ธรรมชาติได้อย่างไร โดยเปรียบเทียบพิธีการบวชป่าของทางศาสนาพุทธ

บรรณานุกรม

- Karen L. Bloomquist. (2009). The Lutheran World Federation , God Creation and Climate Change: Spiritual and Ethical Perspectives. Switzerland:A Communion of Churches.
- กมล อารยะประทีป. (1997). พื้นฐานพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม. กรุงเทพฯ:สภาคริสตจักรในประเทศไทย
- จันทร์หอม สมคำ. (2548). ความคิดเห็นของชาวบ้านบ้านหินแตก อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย ต่อการอนุรักษ์และพัฒนาลุ่มน้ำแม่คำ. ภาคนิพนธ์การศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (พัฒนา สังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เดวิด คินส์ลีย์. (2551). นิเวศวิทยากับศาสนา. แปลจาก Ecology and Religion. แปลโดย ลภาพรรณ ศุภมันตรา. กรุงเทพฯ: สายส่งศึกษิต บริษัท เคล็ดไทย จำกัด.
- นิวัติ เรืองพานิช. (2556). การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: กองทุนจัดพิมพ์ ตำราป่าไม้ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พงษ์ศักดิ์ ลิ้มทองวิรัตน์. (2014). สารานุกรมคริสตศาสนศาสตร์. กรุงเทพฯ: สภาคริสตจักรในประเทศไทย
- พระมหาจรรยา สุทธิญาโณ. (2536). พุทธศาสนากับสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธรรมสภา.
- พระมหาเฉลิมเกียรติ จีรวฑฒโน.(2552) การอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ตามแนววิถีพุทธ:
<https://sites.google.com/site/50011712068env/bthkhwam-ค้นหาเมื่อ23> พฤศจิกายน 2021
- พิสุทธิ เพ็ชรมนกุล. (2561).วิกฤติป่าไม้ไทย ผลักดันยุทธศาสตร์ชาติ. กรุงเทพฯ: สำนักงานพัฒนาเทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศ.
- แพคเกอร์, เจ. ไอ. (2546). ศาสนศาสตร์ฉบับย่อ. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.
- มาร์ติน ลูเธอร์. (1529) หลักคำสอนความเชื่อคริสเตียนฉบับสมบูรณ์ แปลจาก Large Criticism แปล โดย สถาพร ณ ถลาง เกอร์เนนด. กรุงเทพฯ: สถาบันศาสนศาสตร์ลูเธอร์แรน.
- มาร์ติน ลูเธอร์. (1529) หลักคำสอนความเชื่อคริสเตียนฉบับย่อ แปลจาก Small Criticism แปล โดย สถาพร ณ ถลาง เกอร์เนนด. กรุงเทพฯ: สถาบันศาสนศาสตร์ลูเธอร์แรน.
- มิลลาร์ด เจ.อีริคสัน. (2009). ศาสนศาสตร์คริสเตียน แปลจาก Christian Theology. แปลโดย ธนาภรณ์ ธรรมสุจริตกุล. กรุงเทพฯ: พระคริสตธรรมกรุงเทพฯ.
- ยากอบ แมกแล. (1999). บทเพลงสรรเสริญของคริสตจักรลูเธอร์แรนในบริบทไทย. กรุงเทพฯ:

สถาบันศาสนศาสตร์ลูเธอรัน.

สมาคมศูนย์รวมการศึกษาและวัฒนธรรมของชาวไทยภูเขา (2016) ชนเผ่าลาหู่.เชียงใหม่:

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สารัญญ บุษยเกียรติ. (2017) คริสต์ศาสนศาสตร์ใกล้ตัว : มุมมองใหม่. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.

สุพจน์ หลี่จำ. (2548). ภูมิปัญญาของลาหู่ในการจัดการทรัพยากรป่า: กรณีศึกษาชุมชนบ้านแสน

เจริญ ใหม่ ตำบลป่าตึง อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย. ภาคนิพนธ์การศึกษาศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต.

(พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

เฮ็นรี แคลเรนซ์ ทีเซ่น. (2005). ศาสนศาสตร์ระบบ. กรุงเทพฯ: กนกบรรณสาร.

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ นาย อัคราวุธ นามสกุล ภัคดิพิศุทธิ์ เกิดเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2534 (ค.ศ.1991)

สถานที่ติดต่อ บ้านเลขที่ 256 ม.9 ต.แม่สรวย อ.แม่สรวย จ.เชียงราย 57180 เป็นสมาชิกสมบรูณ์ คริสตจักรบ้านใหม่ห้วยหลวงท่าฮ่อ ภายใต้สภาคริสตจักรลูเธอร์แรนใน ประเทศไทย สังกัด สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย

โทรศัพท์มือถือ 092-403-4602 **อีเมล:** atsadawut_1707@icloud.com

ประวัติการศึกษา

สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมปลาย ศูนย์กลางศึกษานอกระบบและอัยาศัย เชียงราย (เกาะลอย)

สำเร็จการศึกษาคริสต์ศาสนศาสตร์ตรี พระคริสตธรรมลูเธอร์ พระโขนง คลองเตย กรุงเทพฯ

ประวัติการรับใช้

พ.ศ.2559-2560 ผู้ประกาศประจำคริสตจักรสำโรงลูเธอร์แรน อ.สำโรงเหนือ จ.สมุทรปราการ

พ.ศ.2560-2561 ผู้ประกาศประจำคริสตจักรบ้านเด่นลูเธอร์แรน อ.บ่อเกลือ จ.น่าน

พ.ศ.2561-2564 ผู้ประกาศประจำสถานประกาศแรงงานพม่า,เจ้าหน้าที่หอพักละอ่อนสยาม เชียงราย